

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja II. évf. X. szám 2019. október

„És mondd el fiaidnak...!” (2Móz 13,8)

Mindig fontosnak tartottam, hogy a velem kapcsolatba kerülő fiatalokban a hazaszeretet érzését is erősítsem. Meggyőződésem, hogy a nevelés fogalmkörének a hitre nevelés, a közösségi életre nevelés mellett a hazafias nevelés is szerves része. Ezért is kerekedtem föl augusztus közepén egyik fiatalunkkal, hogy ellátogassunk a pán-európai piknik ikonikus helyszínére, Fertőrákosra, az 1989-es határnyitás 30. évfordulóján. Megrendülve olvastuk Melocco Miklós *Áttörés* című emlékművének hátoldalán: „Egy rab nemzet utat nyitott egy másik rab nemzet fiainak”. Az ott töltött mintegy két óra alatt igyekeztem mindent elmondani a legénynek, amit csak tudtam a nagy horderejű esemény előzményeiről, utözöngéiről.

A múlt tisztán látásának vágya vezérelt akkor is, amikor az őszi kiruccanásunk egyik programpontjaként az '56-os mártír, Tóth Ilona lakóházát választottam. Amióta csak megismertem, tisztelettel adózom a koncepciós per áldozatává vált szigorló orvos emléke előtt. Mélyen belém vésődött egy 1998-ban készült dokumentumfilm néhány képkockája. A kínzásokkal meggyötört, emberségében megalázott Ilonához bibliás édesanyja egy Izajás idézetet juttatott el a siralomházba a szégyenteljes kivégzés előtt: „Igen, amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál, az én gondolataim – a ti gondolataitoknál.” (Iz 55,9) Az ellentmondásoktól, hamisságoktól hemzsegő eljárás szimbolikus leszámolás volt népünk szabadságvágyával, hagyományaival, évezredes értékeivel.

Sajnos a múlt rémképei ma is kísértenek. Tanúi lehetünk nap mint nap a hazug propaganda terjedésének, a folyamatos áskálódásnak, a sunyi nemzetárulásnak. Igaza lehet a politikai elemzőknek: itt már rég nem bal, vagy jobb oldal áll szemközt egymással, hanem értékelvűség a gyökértelenséggel, hazafiság a kozmopolitizmussal, függetlenségünk őrzése a vazallus-lét restaurációjával. Nekünk, egyszerű embereknek többnyire nincs más lehetőségünk a történelem formálására, mint a szavazófülkék elszigeteltségében józanul, bölcsen dönteni. No meg, -és ez egyáltalán nem lebecsülendő-, „elmondani fiainknak” ennek a kicsiny népnek küzdelmes útját, hányattatásait, megkapaszkodását. Hogy méltók legyünk és maradhassunk eleink életáldozatához, köztük a hős medika - Tóth Ilonka emlékéhez.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Nagy Miklós *Az öcsöki direktórium*

Marci bácsi révén lehetett egyet-mást megtudni az öcsöki direktórium viselt dolgairól, mely direktóriumba ő olyan jogtanácsos félének csöppent be. Már elszállott az árnyékvilágból a direktórium főbb tagjaival. Ideje megmenteni a feledéstől ezeket az eseteket, amiket ő mesélt el jóízű humorával.

Csatakos tavaszi délután pipázott az irodában. Újságja hiányzott, mert Pesten már a Tanácsköztársaság uralkodott. Homérosz Iliászt olvasgatta, csakhogy minél távolabb legyen a kommunista örülettől.

Az iroda ajtón nagy lábcoszogás és krakogás után bekopognak. Sántha az öregbíró, Péderi a törvénybíró és három esküdt lépett be. Előadták elég nagy feneket kerítve a dolognak, hogy most voltak itt a községházán a megyei direktóriumból valamifélek. Sántha szerint rájuk parancsoltak, hogy községi direktóriumot kell alapítani. Erről a kijövetelről Marci bácsi is tudott már, megkérdezte:

— No és alapítottak?

— Alapítottunk. Az egész nép azt mondta, maradjon minden úgy, ahogy vót. Legyünk mink a direktórium.

— Miért jöttek ezzel ide? Én ültessem be magukat a direktóriumba?

— Dehogyan! Csak jelenteni jöttünk a dógot. Eddig se titkoltuk az igazságot nagyérdemű főúr elől — válaszolta Sántha sértődve.

— Na jó. A maguk dolga, ha elvállalták. Végezzék, de senki kárával.

— Éppég ebbe jöttünk. A megyés direktórium azt mondta, mindenben mi leszünk a felelősek. A jegyző urat Turáról elkergették. Kell, aki útba igazítson.

— Hogy én? Nem tartozik az ilyen dolog hozzám. Sántha nem kedvelte, hogy a papjuk ilyen nehéz időben ilyen paprikás hangulatban van, ezért a hangját fölemelte:

— Tudjuk mink azt, hogy írás meg pecsét szerint nem ide tartozik, de lélek szerint csakis. Mer, ha rosszul csinálunk valamit, akkor a községnek lesz baja belőle. A község meg minket fog okolni, mikor ez az egész boldogság el fog múlni. Marci bácsi belül mosolygott, de azért dercés hangon szólt:

— Úgy? Tehát rám akarják sózni a terhet.

Sántha mérgeződött, a papunk esze de megnehezedett.

— Azt éppenséggel nem! Csak jó szóért jönnénk hébe-

hóba, nehogy a dógot elvétsük. Mer... Sántha tovább sorakoztatta érveit, az alatt Marci bácsi gondolkozott. Szóval ő vezesse a háttérből az egészet.

— Bíró uram értem már! Ha valami tanácsra lesz szükségük, jöjjenek bizalommal. Eddig se mutattam ajtót senkinek.

— Tudjuk mink azt! — helyeselték megkönnyebbülten mindnyájan.

Egy hét múlva máris szükség volt a jó tanácsra. Hivatalos irat jött, mely szerint az iskolákból a feszületet el kell távolítani, mert az iskola a közös kultúra helye, ahol más vallású és más felfogású tanulókat nem lehet zavarni ilyen megkülönböztető jellel. De az egész iskolában csak Monoki Pista gyereke más vallású. Ezért csak nem fogják a keresztet kitenni!

— Hát akkor mit csináljunk vele? — kérdezte Sántha.

— A kereszttel? — nézett rá szúrósan Marci bácsi.

— Dehogy a keresztel! A Monoki gyerekekkel mit csináljunk?

— Monokiéknak próbálják megmagyarázni a dolgot. Felesége katolikus. Legjobb volna, ha egy hiten lennének.

— Az igaz — vélte Sántha. Akkor megyünk is.

— Várjanak csak! A fiúcska még nincs hét-éves, akkor a szülei vallását követi törvény szerint.

A direktórium elment Monokiékhoz, elmagyarázták a dolgot. Monoki belement, hiszen ebbe a templomba jár, mióta megházasodott. Aztán meg itt fog ő eltemetődni.

A megyei központból jelentést kértek, hogy a faluban titkos gyűléseket tartanak-e és a templomban a pap hirdet-e fölforgató tanokat. Marci bácsi megszövegezte nekik a jelentést, mely szerint a pap nem hirdet felforgató tanokat.

A rendeletek egymást érték. Marci bácsinak akadt elég dolga velük. Még az volt a jó, hogy ilyen elhagyott faluba nem volt kedvük eljönni Mikszórol. Egyszer mégis eljött két alak és tartott előadást az ifjúmunkásoknak.

Meghagyták rendeletben, hogy két ifjú munkást fel kell küldeni a központba tanfolyamra. A direktórium a cigánysorról Kolompár Jóskát és Subi Sanyit szemelte ki erre. A hátrahagyott vörösör vitte el őket, de a nyavalyások még Mikszó előtt megszöktek. Nem jöttek haza, csak a kommün bukása után.

A Mekegön lévő pincéket zár alá vették a szesztilalmi rendelet alapján. Csak misebornak engedtek napi egy decit. A direktórium ment a pincékhez az egy deci borért, ahonnan jókedvűen jöttek haza.

Csöndesen telt-múlt az idő. A rendeletek jöttek, a jelentések pontosan mentek. Odafele nem lehetett panaszkodni az Öcsökre. A cséplés idejére mégis két megbízottat küldtek, akiknek pontos jegyzéket kellett vezetni a kicséplés terméséről. A megbízottak civilben kőműves segédek voltak.

A megbízottak buzgón láttak a feladatuknak. A falu tartozott őket ellátni. Ebben nem is lehetett panaszkodni. Csak az nem tetszett, hogy a szesztilalmat oly pontosan megtartják. Sántha elnök-elvtárs tudomásukra hozta, hogy a rendeletet nekik is be kell tartani.

— Jó! De ilyen melegben egész nap zsákok mellett állni, aztán meg a felelősség.

— Hát aki a zsákot cipeli, a kévét rakja, meg a gépet eteti! — replikázott Sántha. Az elnök ebben kérlelhetetlen volt.

Egy véletlen a megbízottak malmára hajtotta a vizet, azaz jelen esetben a bort. Minden gazda a régi jó szokás szerint, most is kiadta a gépeseknek a boráldomást. Csak a változott helyzetre való tekintettel nem üvegben és poharakban, hanem a csobolyókban meg a korsókban, amikbe nem lehetett belelátni. A csobolyót lehozva elkialtotta magát:

— Emberek, itt van a friss víz!

Ekkor összejöttek, nagyot húztak a csobolyóból, megdicsérték az öcsöki finom vizet. Egyszer a kazal mellett feledték a csobolyót, az egyik megbízott szomjas lévén fölemelte. Késve ugrott oda egyik pelyva-hordó. Csak azt látta, hogy a megbízott kezében megállott a csobolyó. Csodálkozva nézett a csobolyóra, majd az emberekre. Aztán szájához emelte, sokáig gurgulázott, majd letette, ezt mondva:

— Gazemberek!

Ezentúl az enivaló mellé borporciót is kellett nekik adni. A cséplés végeztével sem volt kedvük visszamenni a jelentésekkel. A termés eredményt összegezniük kellett. Már egy hétig összegeztek, mikor megjött a hír, hogy a kömmün megbukott. Erre el akartak távozni, de Sántha, nem mint direktórium elnök, hanem mint öregbíró ezt nem tartotta helyes megoldásnak. Előbb szolgálják meg, amit ettek-ittak potyára. Sántha bíró pincéjéből negyven liter bort lecsúsztattak. Elhatározott, hogy a két kőműves rendbe hozza a bíró istállójának falát. A parókia magtárát kireparálják. Utána még ledolgozzák a járandóságot, mert a régi regula, hogy adós fizess! A volt direktórium ünneplőbe öltözött és fölballagott a parókiára.

Beállítottak az irodába, ahol Marci bácsi pipázott. Sántha bíró úr a következőket szónokolta:

— A felséges Úristen minekutána kegyesen megengedte, hogy a tiszttségünket becsülettel elvégezzük, eljöttünk a nagyérdemű főúr ebbeli segítségét megköszönni. Úgy vezetett bennünket, mint a felséges Isten oszlopa a Vörös tengeren át a zsidó népet. Mink ezennel visszatérve a bírói tiszttségünkbe, becsülettel megköszönjük, hogy az öcsöki kommunizmus az Isten félelmére meg a község javára szolgálódott.

(Nagy Miklós novelláskötetéből)

HÁZASPÁROK IMÁJA: NE ENGEDD, HOGY „KÖNYVELŐKKÉ” VÁLJUNK!

Az évek csak úgy szaladnak néha és észre sem vesszük, hogy a házasságunk csupa rutinná vált. Egy üzleti konstrukció, melyben a feleknek közösen kell elérniük a megadott célt: gyereknevelés, üdvösség... Ez az ima segíthet bennünket kibilienteni kiszámított házasságából, vissza az önzetlen szeretetbe.

Úgy képzeljük, hogy a megosztás, – az „adás-vétel”

ami szükséges a jó házasság felépítéséhez, – nem lehet mindig azonos arányú, de vannak olyan időszakok, amikor „könyvelőként” megpróbáljuk nyomon követni

egymás házassági adósságait és hiteleit.

Uram, ne engedd, hogy állandóan méricskéljünk, és pontosan kiegyensúlyozzuk mi az, amit külön-külön beleadunk ebbe a kapcsolatba,

és amit külön-külön kiviszünk.

Segíts, hogy megértsük, lesznek olyan napok, amikor idő- vagy energia hiány miatt egyikünk sokkal többet adhat, mint amennyit a másik.

Taníts meg Uram arra, hogy felfedezzük, mikor tudjuk a gondjainkat félretéve a társunkat segíteni.

Édes Uram, bár mindketten megígértük, hogy ebben a kapcsolatban mindig átadjuk magunkat olyan mértékben, ahogy csak lehet, kérjük a segítségedet a szükséges érettség megszerzéséhez,

hogy alkalomról- alkalomra elfogadjuk az életünket, melyben az önajándékozásunk és a megajándékozottságunk

nincs mindig teljes egyensúlyban.

Ámen.

A ZENE SZÁMOMRA ESZKÖZ AZ EVANGELIZÁCIÓHOZ – INTERJÚ CRISTINA NÖVÉRREL, A THE VOICE KORÁBBI GYŐZTESÉVEL

Cristina Scuccia története egy igazi tündérmese: a szerény, mosolygós olasz apáca 2014-ben indult hazája legnépszerűbb televíziós tehetségkutató versenyén, amelyet döbbenetes fölényrel nyert meg: nemcsak dalaival, hanem hitével is lenyűgözte egész Itáliát. Győzelmét és hirtelen jött hírnevét is Isten dicsőítésére használja: szeptember 21-én életében először Magyarországra látogatott, hogy ötezer magyar fiatal előtt tegyen tanúságot hitéről – és kápráztassa el őket hangjával. A látogatás kapcsán lehetőségünk volt írásban interjút készíteni vele.

Mennyire tudtál megmaradni ugyanannak a „Cristina nővérnek”, aki voltál a The Voice előtt?
Ez a győzelem nem az enyém volt, sokkal inkább a szereteté, amit magammal vittem a műsorba. A hírnévben én csak azt a lehetőséget látom, hogy emberekkel találkozhatok, – főleg fiatalokkal – akik megállítanak az utcán, ha meglátnak.

Előfordul, hogy egy-egy ilyen találkozás során hittel kapcsolatos kérdéseket tesznek fel?

A hit önmagunk teljes átadása, de azt gondolom, fontos, hogy mindig legyenek bennünk kérdések, mindig elgondolkodjunk rajta, hogy folyamatosan fejlődünk és növekedhessünk mind a hitben, mind pedig az élet más területein. Volt már rá példa, hogy a hittel kapcsolatban kérdeztek, ezek mindig izgalmas beszélgetések voltak.

Hogyan alakul a lelki életed? Mennyire kellett tudatosan figyelned arra, hogy mindenekelőtt Isten gyermeke vagy, és csak másodsorban híres énekes?

A lelki életem még intenzívebb lett, mert most, a szeretet és hit üzenetének hordozójaként, közel kell lennem Krisztushoz, és sokat kell imádkoznom. *Talán többet is, mint régebben.*

A szívedhez közel állnak a szegények, főleg a gyermekek: tudsz a velük való találkozásra időt szakítani?

A közösségben, ahol élek, gyerekeket tanítunk és egyetemi szállást nyújtunk sok fiatal diáklánynak. Közel állnak a szívemhez mind a gyerekek, mind a fiatal lányok, hiszen ők azok a személyek, akiket az Úr ránk bízott.

Mennyire tudtad – akartad – használni az ismertségedet az evangelizációra?

Én nem annyira az ismertségemet, sokkal inkább a zenét használom az evangelizációhoz, és ahhoz, hogy elvigyem Isten üzenetét, és a fontos értékeket az emberekhez. Szerintem ez egy nagyon erős, és közvetlenül az emberek szívéhez szóló eszköz.

Szeptemberben Magyarországra látogatsz a Forrásontra: voltál már nálunk?

Ez az első alkalom, hogy Magyarországon járok, és nagyon lelkes vagyok. Remélem sikerül átadnom az én saját kis tanúságtételemet, és a fiatalok megérik majd a hívást, hogy kövessék Krisztust, és rábizzák az álmaikat!

Neked mennyire volt nehéz Rá bíznod a saját álmodat? Nehéz volt megtalálni a hivatásodat?

Őszintén szólva az én meghívásom váratlanul és gyorsan történt! Hirtelen elragadott a teljes Szeretet, és hagytam, hogy magával sodorjon. Természetesen teljesen felforgatta a terveimet, mert sohasem gondoltam volna, hogy Jézusnak fogom szentelni az életemet; más terveim voltak. De követtem a szívemet, és mindenekfelett követtem azt a hatalmas, egyedülálló Szeretetet, amit csak Jézustól kaphatunk. Rábíztam az életemet és mindent, ami az enyém volt, így az álmaimat is. Amikor a zárdába költöztem, teljesen felhagytam az énekléssel, mert úgy gondoltam, hogy az nem összeegyeztethető ezzel az élettel. Isten azonban azért adja a talentumokat, hogy gyarapítsuk azokat, és a munkánk gyümölcsét másokkal is megosszuk. Ezért végül továbbcsiszoltam az énektudásomat, és rábíztam Istenre, aki csodálatos dolgokat művelt velem.

Egy olyan rendezvényre hívtak meg, ami a fiataloknak szól: mi az üzeneted a számukra?

A jövő a gondviselés kezében van. Nekem különleges és fontos küldetésem van. Minden nap kérem az Úr Jézust, hogy adjon erőt, hogy hűséges követője legyek, és adja meg a kegyelmet, hogy az ő kívánsága szerint szolgáljam Őt.

Martí Zoltán

Nem én voltam!

A gyerekeknek nehezükre esik hazudni. Szívesebben mondanák ki az igazságot, ettől függetlenül újra és újra füllentenek. Ha ilyesmin kapjuk gyermekünket, tapintatosan és kedvesen érdemes reagálnunk. Hiszen a hazugság a társas intelligencia része – és nem is csak a felnőttek esetében.

„Anyá, a tükör azt mondta nekem, hogy »vén trotty«!” Philipp édesanyja csodálkozva néz a fiára: tényleg ilyet mondott volna pont a tükör? Aztán beugrik neki, hogy éppen előző nap magyarázta el a gyermeknek, miért nem szabad ilyen kifejezéseket használnia. Így aztán nem is Philipp volt az, aki csúnyán beszélt, hanem a tükör. Az édesanya somolyogva állapítja meg, hogy kisfia nagyszerű kibúvót talált. Hiszen senki sem vonhatja őt felelősségre olyasmik miatt, amiket a tükrök művelnek.

Philipp ügyes elkerülő stratégiája azonban arra is következtetni enged, hogy tisztában van a tiltás mibenlétével. Csak még nem egészen sikerül betartania. Hiszen olyan mulatságos egy-egy ilyen frissen felfedezett kifejezést kipróbálni. És vészhelyzet esetén rá lehet fogni a tükörré... vagy bárki másra. „Az volt a könyvemben, hogy egyem meg a csokoládét” – védekezik Lukas. Ém-ma szerint pedig „a csúnya szél” lötytyintette szét a kakaóját. Az ilyen füllentések nem valódi hazugságok.

A háromévesek ilyen módon próbálják megtalálni a kompromisszumot, amikor egyrészt hajtja őket a vágy, hogy valamit a tiltás ellenére mégis megtegyenek, másrészt viszont szeretnének a szülőnek is megfelelni. Egy kis tapintattal és megértéssel könnyen kihúzhatjuk a csavából a kis „füllentő Jánosokat”. Ezt tette Emma édesapja is: „Szóval a szél volt? Seabaj, feltörölni azért neked kell majd a kakaót.” (Ennek Emma rögtön neki is lát, mivel szívesen foglalatoskodik a törölronggyal.) És Lukas édesanyja is hasonlóképpen reagált: „En is nehezen állok ellen a csokinak, de szerettünk volna apának félretenni egy kicsit, és most nem maradt neki semmi.” Ezzel a mondattal igyekszik áthidalni a helyzetet, a gyermek belátására apellálni és elkerülni a drámát.

Mindannyian hazudunk időről időre. Nem volna tehát méltányos, ha a gyerekek felé azt közvetítenénk, mintha ez lenne a legszörnyűbb dolog a világon. Ha egy kisgyerek kitaróan hazudik és tagad, a faggatás sem vezet sok eredményre. Néha akkor törik meg a jég, amikor a szülők arról kezdenek kérdezősködni, hogy a gyermek szerint mi történe, ha kiderülne a hazugság. Az alsó tagozatos korú gyermekek előre sokszor a lehető legsúlyosabb következményekkel számolnak lebukás esetén, és ha rájönnek, hogy az egész csak feleannyira lesz szörnyű, már bátrabban elő mernek hozakodni az igazsággal. Hiszen tény, hogy a gyermekek rosszul érzik magukat hazugság közben. Szívesebben mondanának igazat, és ha a szülők megteremtik számukra ennek körülményeit, akkor ezt az utat fogják járni.

Ha a gyermek konokul és gyakorlottan képes hazudni, az mindig visszavezethető egy korábbi okra. Ilyenkor is fontos, hogy nyugodtak maradjunk, próbáljuk megérteni, mi motiválta őt a hazugságra. Ne állítsunk csapdát. Ha pél-

dául saját szemünkkel láttuk, hogy a gyermek pénzt vett ki a pénztárcánkából, nem érdemes azt kérdezni: „Tudod, ki vette el a pénzemet?” Erre a kérdésre a válasz feltehetően egy „nem” lesz. És ez nem is csoda, hiszen a gyermek érzi a haragunkat, és tagadni fog. Am ha a kérdést így fogalmazzuk meg: „Mit fogsz csinálni azzal a pénzzel, amit az előbb kivettél a pénztárcámból?”, akkor lehetőséget adunk neki arra, hogy arcvesztés nélkül helyrehozza a dolgot.

Sokkal nehezebb fokozatosan leszokni ezekről a szükségesnek érzett hazugságokról, ha a szülők méltánytalanul szigorúan reagálnak rájuk. Ha minden rosszaságot vagy neveletlen viselkedést kemény szigorral büntetünk, ha kiabálunk vagy fenyegetőzünk, a gyerekeknek jóval nehezebb lesz igazat mondaniuk. A büntetésből a gyermek gyorsan azt a következtetést vonja le, hogy legközelebb ügyesebben kell hazudnia, hogy ne bukjon le. Ezzel szemben a bizalomteljes légkör a családban elősegíti az őszinteséget is. Ha a kisgyerek tudja, hogy a hazugság ellenére is szeretni fogják, könnyebben beismer olyasmit is, amit korábban még vehemensen tagadott. „Örülök, hogy igazat mondtál nekem. Biztos nem volt könnyű” – mondhatja a szülő ilyen esetben.

A tudósok megállapították, hogy a gyermekek csak négyéves koruktól használják a hazugságot tudatosan arra, hogy elkerüljék a kellemetlenségeket, és egy kicsit egyszerűsítsék az életet. A hazugság okai tehát a gyermekekénél is ugyanazok, mint a felnőtteknél, akik szintén naponként legalább kétszer, de akár kétszázszor is füllentenek. A szám attól függ, milyen szigorúan értelmezzük a füllentés fogalmát.

Ha a gyermek gyakran találkozik ezzel a kommunikációs stratégiával a környezetében, maga is gyakrabban fogja alkalmazni. Éppen ezért azok a gyerekek, akiknek idősebb testvérük van,

sokszor gyakorlottabb hazudozók. A felnőttek példája sem elhanyagolható, így nekünk is igyekeznünk kell elkerülni a füllentéseket. Ha letagadtatjuk magunkat a telefonban, a gyermek állítólagos betegségére vagy az anyós váratlan látogatására hivatkozva lemondunk egy megbeszél programot, vagy egy ingyenes belépőjegy érdekében fiatalabbnak mondjuk a gyermeket a valós életkoránál, a kicsik le fogják vonni a maguk következtetéseit ezekből az esetekből.

Mindenkit bosszant, ha hazudnak neki, és ezt már az ötévesek is megértik. A hat és hét év közöttiek többsége már pontosan tudja az igazság és a hazugság közti különbségeket is. Az udvariasságból, a másik érzéseinek megkímélése érdekében kimondott kegyes hazugságok („Nagyon finom ez a sütemény!”) viszont csak kilenc-tíz éves korban sikerülnek.

A hazugság fontos része a társas intelligenciának. Ugyanis ahhoz, hogy hazudni tudjunk, bele kell helyezkednünk egy másik ember nézőpontjába. Csak akkor tudjuk a másikat megtéveszteni, ha tudjuk, hogy az ő elvárásai, meglátása vagy ismeretei különböznek a mieinktől. Bosszankodás helyett kezeljük tehát humorral és tapintattal ezeket a helyzeteket – ahogy Wilhelm Busch német költő is mondta: „Időnként a legjobbak is kénytelenek hazudni. És néha-néha még élvezik is.”

A cikk az *Evangélikus Élet* magazin 84. évfolyam, 31–32. számában jelent meg 2019. augusztus 11-én.

Hozzák el a magyar mozikba az Unplanned című filmet!

Az *Unplanned* (Nem tervezett) című film váratlan sikert aratott idén az Egyesült Államokban, meglepve ezzel a hollywoody számításokat. A film már a bemutatója utáni első hétvégén 6,1 millió dollár sikert hozott, míg a box office-szakértők ennek csupán a felét jósolták neki.

Az *Unplanned* Abby Johnson azonos című önéletrajzi könyvének adaptációja. Abby Johnson a Planned Parenthood abortuszszervezet egy klinikájának volt igazgatója, amikor egy abortuszműtét végignézése során élete 180 fokos fordulatot vett. Jelenleg Abby küldetésének tartja, hogy segítsen kilépni az abortusziparban dolgozóknak. Szolgálatá több ezer embernek segített már ott hagyni e pusztító munkát. Csak a film megjelenése utáni héten a Planned Parenthood 94 munkatársa kereste meg segítségért Abby Johnson szervezetét.

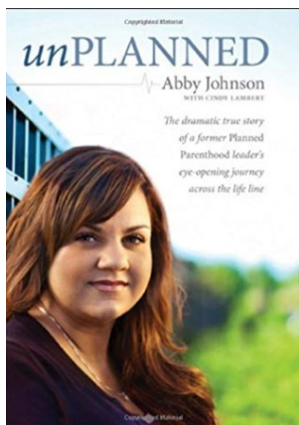
Nincs könnyű dolga az *Unplanned* csapatának. A film Amerikában korlátozott besorolást kapott, tehát a mozikban 17 évnél aluliak csak szülő vagy gondviselő jelenlétében nézhetik meg. Az indoklás szerint "zavaró és véres képek" jelennek meg a filmben. Ellentmondásos, hogy míg az abortusz valóságát képernyőn bemutató jelenetet nem nézhetik meg egyedül, Amerika több államában mehetnek a szülők tudta nélkül abortuszra a 17 éves kort még be nem töltött fiatalok. Életpárti gondolkodók szerint a besorolással bevallották az abortusz erőszakos voltát.

Az *Unplanned* kiadásának hétvégéjén pedig felfüggesztette a Twitter a film oldalát, majd az oldal szinte összes követője eltűnt. A film támogatottsága viszont nem csökkent, mára Twitter oldalát többen követik mint a Planned Parenthood abortuszszervezetét. A Twitter véletlen hibára hivatkozott, míg többen a konzervatív értékek cenzúrázásának újabb példáját rótták föl a vállalatnak.

A film következő állomása Kanada lett volna, ahol hatalmas érdeklődés övezte az érkezését. A Cineplex mozi stúdió viszont túl 'vitatott'-nak értékelte a filmet ahhoz, hogy levetítsék azt a kanadai mozikban. Kanadai csapatunk szintén kampányt folytat a film bemutatásáért.

A magyar feliratos film a következő oldalon érhető el:

<http://www.nicelife.hu/galeria/film/unplanned.php>

Máriát dicsérni, hívek, jöjjetek!

Egy nap a Szűzanya lábainál

Augusztus 15-e, Nagyboldogasszony ünnepe különleges nap a keresztények életében. Különösen igaz ez a magyar nemzetre, hiszen a világon semelyik másik ország nem rendelkezik olyan hatalmas védőszenttel, mint a mi hazánk. Szent István király ezer évvel ezelőtt a Szűzanya oltalmába ajánlotta Magyarországot. Nem véletlen, hogy a történelem ezernyi vihára sem volt képes elsöpörni minket itt, a Kárpát-medencében.

Ahogy már oly sok alkalommal, ebben az évben is Andocsra zárandokolt a lengyeltóti egyházközség Vacsi Annus néni szervezésében. Andocs csodálatos kegyhely, nyugalma és meghittsége már első látogatáskor magával ragadja a zárandokot. Bár idén már negyedik alkalommal jártam itt, mégis újra és újra megújuló szívvel térek vissza a Szűzanya lábaihoz. Andocs azért is különleges helyet foglal el a szívemben, mert ez volt az első zárandokhely, amelyet hat évvel ezelőtt, 2013-ban felkereshettem

szintén Annus néninek köszönhetően. Azóta sok minden megváltozott. A templomot és környezetét felújították, a zárandokcsoport összetétele is módosult. Vannak olyanok, akik nem jöhettek velünk, és természetesen olyanok is, akik azóta csatlakoztak hozzánk. Egy valami azonban ugyanaz: a Nagyboldogasszony-napi szentmise és litánia egy hívő közösséggé kovácsol minket, és lelki feltöltődést nyújt. Mialatt a szentáldozásban találkozhattunk Jézussal, az élményt még inkább lélekemelővé tették a Pitti Katalin Liszt Ferenc-díjas operaénekesnő által előadott csodaszép énekek. Kegyelemekkel gazdagodva hagytuk el Andocsot, majd rövid időre betértünk a felújított karádi templomba imádkozni és énekelni.

Hálásak vagyunk a Jóistennek ezért az útért, és természetesen azért is, hogy erőt és egészséget ad Annus néninek ahhoz, hogy ezeket a felejthetetlen zárandokutakat megszervezze. Bízom abban, hogy a jövőben a lengyeltóti egyházközség tagjai továbbra is megőrzik majd a hagyományt, és évről évre újra visszatérhetünk majd Andocsra, a Szűzanya lábaihoz.

Tóth Vanessza Gvendolin
Lengyeltóti

Bayer Zsolt: Kísérleti telep

Igenis meg kellene valósítani, létre kellene hozni az ideális neoliberais (?) világot. Tényleg nem járja, hogy itt vannak ezek a csodálatos hölgyek és urak, és nem próbáljuk ki a gyakorlatban mindazt a jót, amit kínálnak minékünk, hogy kiteljesedjék az emberi szabadság és megmeneküljön a bolygó. Kellene tehát egy jó nagy, lakatlan terület, ahová elmehetnének (ön)megvalósítani. Ennek neve pedig lenne Csodaország.

Az itt összegyűltek mindenekelőtt alkotmányba foglalják, hogy nincsen többé nemzet és nemzeti identitás, mert az ilyesmi csak a viszályok melegágya. Ezután második lépésben eltörölnék a nemeket, nem lenne többé férfi és nő, nem lenne többé „hölgyeim és uraim”, ellenben hetvenkétféle nemi identitásnak örvendhetnének a lakók csupa gendervécé között, és minden szivárványszínű lenne végre. Így aztán eltűnne mindjárt a fekete és a fehér is, a haladás nagyobb dicsőségére. Az orvostudományt pedig annak szolgálatába állítanák, hogy mindenki szabadon megváltoztathassa a nemét négyéves kortól fölfelé.

Ez persze egy idő után (rövid idő!) okafogyottá válna, ugyanis szigorúan kikötnék és szintűgy belevennék az alkotmányukba, hogy Csodaországban senki nem szülhet többé gyereket, ugyanis a gyerek rengeteg szén-dioxidot termel, és így ártalmas a bolygóra, klímakatasztrófához vezet. Ertelemszerűen betiltanák a fosszilis és az atomenergiát is, kizárólag napra és szélre hagyatkoznának. Autó nem lenne, mindenki gyalog járna, ami nem jelentene problémát, ugyanis Csodaországban mindenki ráérne. Ez azért lenne lehetséges, mivel alkotmányos rendelkezés szerint mindenkinek járna anyagi jogon az alapjövedelem, így egyáltalán senkinek sem kellene dolgoznia. Csodaország lakói nagyon hamar megoldanák azt a régóta esedékes problémát is, miszerint (még) létezik bűnös és undorító fehér kultúra, fehér civilizáció, fehér bőrszín és fehér ember. Ezt a közjó nevében eltörölnék.

Csodaországban betiltanák a földművelést, csak fákat lehetne ültetni, és a lakosság a munka nélkül szerzett alapjövedelméből vásárolhatna élelmiszert, természetesen kizárólag vegán kosztot. Az állattenyésztés is tilos lenne, különösképpen vonatkozna ez a szarvasmarha nevű, bolygópusztító tömeggyilkosra, de minden egyébre is. A mezőgazdasági termelés alól egyetlen művelési ág kapna felmentést, a vadkendertermelők kasztja, ugyanis Csodaországban természetesen legális és kívána-

tos volna bizonyos kábítószeres használat és élvezete.

Csodaországban – látszólagos ellentmondás! – viszont csak városok, nagyvárosok léteznének, ugyanis a falusi életforma avított, idejétmúlt és szánalmas, haladó, modern ember városban, sőt metropoliszban él. A metropoliszokban viszont mindenki ingyen jutna lakáshoz, nehogy már egyesek a „lakbér” nevű burzsoá maradványból gazdagodjanak. Az oktatást alaposan megreformálnák, az iskolákban szigorúan tilos lenne tanítani, nevelni és számonkérni, viszont a tankönyvért mindenkinek fizetnie kellene, mert az állami tankönyv kártékony. Persze az oktatásügy egy idő után szintűgy okafogyottá válna, ugyanis nem lenne többé gyerek, és így viszonylag olcsón meg lehetne oldani ezt is. Arról nem is beszélve, hogy az államot nagyon hamar felszámolnák mint az emberiség egyik rákfenéjét és a szabadság kerékkötőjét.

Már csak egy kérdés maradna megoldatlan: hogyan jut majd a szivárványszínű lakosság elegendő fehérjéhez? Nos, ez sem probléma, ugyanis Csodaországban szakítanának az emberevítés idejétmúlt, ócska tabujával, és mindenki szabadon elfogyaszthatná a nagyit tokánynak. A nagyitokányt pedig fel is vennék a vegán étrendbe.

Ez lenne a haladók országa. Mi, elmaradtak pedig időről időre meglátogatnánk őket, megnézni, hogy vannak. De szép lenne, Istenem...

Wass Albert: Őszi dal

Elmentek már a madarak, a fecskék
Csak mi maradtunk itt: én és az ősz.
Szép álmomat a lelkemből kilesték
Csapongó vágyaim, hogy visszajöjssz.

De elmentél, veled a nyár, az álmok.
Csak szél süvölt, és halál bolyong a berken.
A hervadásban elmerülve állok,
És fáj az ősz, a bánatom, a lelkem.

Neked nagyon hideg volt itt az élet,
Nem jött bíborral már az alkonyat.
S megsemmisült sok délibáb-reményed
Csillagatlan nagy éjszakák alatt.

De érzem már: te vagy lelkemnek minden,
S nem kérek tőled semmi, semmi mást,
Csak jer vissza, s én rózsákkal behintem
Körülöttem az őszi hervadást.

A telefon örültjei és áldozatai

Ballai Attila

A minap „elütött” egy gyalogos. Mivel álló autóban ültem, szerencsére nem én mentem neki, ő jött nekem. Már messziről gyanús volt, amint leszegett fejfel, határozatlan léptekkel, csigalassúsággal, olykor meg-megállva, oldalazva halad át az úton.

Azt hittem, pocsolyarészeg, de közelebb érve kiderült, hogy ennél sokkal súlyosabb szenvedély rabja: telefonbeteg. Kihasznlva a gyér forgalmat, leparkoltam, és érdeklődve figyeltem, mi történik. Érdemes volt. Lazán nekem sétált, kicsit koppant, nagyon meglepődött, egy pillanatra még a szemét is levette a képernyőről, aztán lépett is tovább. Szó nélkül.

Húsz éve talán még mentőt hívtam volna, de manapság már megszokott az ilyesmi. A külvilágot teljesen kizáró gyalogos még nem is a legnagyobb veszélyforrás, bár tagadhatatlanul bosszantó picit, ha a zebra közepén azért áll meg, hogy mondjuk az alábbi, halaszthatatlan „csetelést” folytassa le:

– Mizu?

– Semmi. Veled?

– Velem is semmi.

Persze nem lehetetlen, hogy még ennél is lényegesebb információt oszt meg saját közegével: lefotózta és szétküldi, mit reggelizett, hogyan áll a frissen mosott haja, mekkora „gumit” rakott le a járdára a kutyája. A gyalogos azonban legalább lassú, így kalkulálható.

A minősített öngyilkosjelölt a kerékpáros: fülhallgatója kivonja a hétköznapi létből, ezért háborítatlanul teker a szűk egyirányú utcában, szemben a kötelező haladási irányal, a kereszteződésbe hajtva megfelelkezve jobbkéz-szabályról, elsőbbségről, a szabad szellem efféle „otromba korlátozásairól”. A ferencvárosi Páva és Tompa utca sarkán nagyjából hetente gázolhatnak el egy két keréken járó kutyőrültet; elenyésző részük elnézést kér, valamivel többen azon ütköznek meg, hogyan kerültem egyáltalán oda, a döntő többség viszont nem is észleli, hogy éppen megkímélték az életét. Ez utóbbiak feltehetően azt a típusú, szupermodern fejlesztésű fülhallgatót használják, amely megszűri a környezet zajait, hanghatásait, így a külvilág gyakorlatilag megszűnik. Mert ez a cél. Ami azonnali és szörványos, valamint hosszabb távon ható és általános tragédiához egyaránt vezethet.

Előbbiekéről a híradásokból értesülhetünk. A tizenhét éves lányról, aki tavaly nyáron Gödön telefonnal a kezében, mosolyogva sétált a Budapestről érkező vonat elé, tudomást sem véve a fékező és dudáló mozdonyról, a torkaszakadtából üvöltő szemtanúról.

A tizenhat esztendősi fiúról, aki idén tavasszal Monorierdőnél zenehallgatás közben nyomkodta a telefonját, és a Cegléd felől haladó szerelvényt ugyan még megvárta, de két határozott lépéssel példásan a szemben jövő alá gyalogolt. Az iszonyatos példákat számszámra sorolhat-

nánk, egy felmérés szerint 2011 és 2017 között világszerte 259 ember vesztette életét csak szelfizés miatt, átlagéletkoruk 23 év volt. Bizonyos Felon Smith Amerikából, Illinois államból más eset; ő látta a vonatot, de a telefonja kicsúszott a kezéből és a sínekre esett, ezért utána vetette magát, hogy még kimenekítse onnan. Nem sikerült neki.

Ha csak két-három évtizeddel ezelőtt halljuk, olvassuk az efféle híreket, vagy csupán nézzük a mai utcán, strandon, kocsmában, egyéb közösségi tereken készült felvételeket, az egymástól független, párhuzamos valóságukba révedő, a villódzó képernyőkbe vesző, néma emberi egyedeket, azt gondoljuk, sci-fi regénybe, filmbe csöppenünk.

Napjaink valósága mégis ez. Valamint az, hogy soha az emberiség története során nem kerültünk olyan szoros, általános, tömeges, folyamatos és intenzív függésbe tárgytól, mint a harmadik évezredben az okostelefontól. Már a barlanglakók őrizték a tűzszerszámaikat és a fétiseiket, később is minden kornak megvoltak a kitüntetett, létfenntartáshoz szükséges és szakrális kincsei: fegyverek, ereklyék, zászlók, talizmánok formájában. Őseinkkel együtt lovaikat és lándzsáikat, ijaikat is eltemették, a vadnyugaton pedig akkora becsben tartották a jó pisztolyt, hogy az a mondás járta, nem az Isten tette egyenlővé az embert, hanem Samuel Colt, a revolver feltalálója.

Az okostelefon ugyan lassabban öl, de biztosabban és tömegméretekben. Nem tűzpárbajban, kirívó esetektől eltekintve nem is a száguldó vonat elé csalva áldozatát, hanem kommunikációban, illetve annak hiányával ember és ember közti kapcsolatokat. Családban, munkahelyen, bélyeggyűjtő szakkörben vagy sportöltözőben. Mindenütt, ahol hajdan először is mondanod kellett valami érdeműt a kismélt lánynak, a főnöknek, a társaknak – erre, mint a revolver előtti időkben, volt egy töltényed –, amitől ők felfigyeltek

rád, aztán nap mint nap szavakkal, beszéddel, gesztusokkal is bizonyítékát adtátok annak, hogy összetartoztok.

Most mindegyre itt a telefon. A fiú nem a lány kezét fogja, a papa és a mama nem a gyereket, hiszen mindenkinek csak két keze van, azzal meg a gombokat kell nyomkodni, különben végtelen kimaradunk az információáramlásból. Hogy mellettünk is ül valaki? Semmi gond, neki is megvannak a maga körei.

Az üzenetek jobbra fél mondatokban, pár száz szókinccsel, újmagyar, újjargon, minden egyéb nyelven, de napi huszonnégy órában özönlének. A legnagyobb csapás, ami ma embert érhet, ha otthon felejt, elhagyja vagy lemeríti a telefonját. Nyaraláskor, étteremben, meccsen keverseresen szórakozom a „békésen egymás mellett élő” családok, párok látványán, hasonló értetlenséggel figyelem gyerekek kezében a több százézes csodákat, miközben tudom némelyikükről, hogy a család többhavi jövedelmét markolásszák.

Sovány vigasz, de biztató, hogy egyes utazási irodák már felárral kínálják a telefonmentes utazásokat. Nincs mese, az elvonókúráért fizetni kell, persze csak azoknak, akik felismerik, hogy szenvedély rabjai, tehát betegek, kezelésre szorulnak. A túlnyomó többség azonban ezért a pénzért sokkal inkább vesz még egy okostelefont.

Átvétel a Magyar Nemzetből

G y e r m e k o l d a l

Főzés

Szeptember 7-én, a Diófesztiválon plébániánk gyermek csapata is részt vett.

Solymos Mariska néni segítségével komoly előkészületek után indultunk el szombaton délben, a már előre szépen feldíszített főzősátrunkba. Csapatunk nevének sokat gondolkodtunk, és végül a Kisjakabok Mennyei Mannájára esett a választásunk. Mindenki szorgosan dolgozott, hogy a lehető

legfinomabb pásztorarhonyával kínálhassuk meg az éhes résztvevőket. Míg Hanna és Míra hagymát vágott, addig Levi és Balázska kolbászt kockázott. Barbi krumplit pucolt, én pedig a bográcsban pirítottam le a tarhonyát. Patrícia nagy kitartással keverte az üstöt, nehogy véletlenül leégjen. Sok kedves néni süttött nekünk finomabbnál finomabb sütitet, volt aki még palacsintát is hozott. Mikor készen lettünk, még a közelben álló rendőröket és tűzoltókat is hozzánk vonzották a finom illatok. Mindenki dicsérte a főztünket, amire mi igazán büszkék voltunk.

Szeretnénk megköszönni mindenkinek a segítséget és a támogatást, hogy egyetlen gyerek csapatként mi is részt vehettünk a Diófesztiválon. Nagyon jól éreztük magunkat és természetesen jóllakottan térünk haza.

Bogi

ten Any fé ja
nek is le
mény az re nek szent tet a re és sze nek szép hit

A *-tól indulva minden második szótagot olvasva fejtsd meg a próféta csodálatos mondatát a bölcsességről!
Sir 24,23-31

GYEREKSZÁJ

Egy anyuka palacsintát készített gyermekeinek, az ötéves Kevinnek és a hároméves Ryan-nak. A fiúk azon kezdtek vitatkozni, hogy kié legyen az első palacsinta. Anyjuk jó alkalmat látott ebben arra, hogy erkölcsi tanítást adjon a gyerekeknek:

„Ha Jézus itt ülne, azt mondaná:

Legyen a testvérem az első palacsinta, én tudok várni.”

Erre Kevin odafordult az öccséhez:

„Ryan, legyél te Jézus!”

Amikor elérkezett az idő

T		G
É	E	E
L	E	S
S		J

Isten elküldte
aki
született. "
(Gal 4,4)

ASZÚ KEZDETE!

FA,....,LA

FÉLIG FÉNY!

.... -TŐL

Egyetlen mondatot látsz a rejtvényben, ám 3 szót rejtvényesítve látsz. Fejtsd meg, és írd ide ezt a szép mondatot!

.....
.....

**Székely
János:**

Ne kényszerítsék arra a társadalmat, hogy házasságnak kelljen nevezni az azonos neműek együttélését!

Az egyház azt kéri az LMBTQ személyektől és az őket képviselő egyesületektől, hogy ne kényszerítsék a társadalmat arra, hogy házasságnak kelljen nevezni az azonos neműek együttélését. Ahogyan a színtévesztők sem várják el, hogy a kéket ezentúl kékek és zöldnek is lehessen nevezni, és e két „megközelítést” mostantól a társadalom egyenértékűnek tekintse – fogalmaz Székely János szombathelyi püspök a Vasárnap.hu megkeresésére küldött írásában, amelyben a hvg.hu által megszólaltatott, önmagukat kereszténynek valló homoszexuálisok és szervezeteik kijelentéseire reagált. A püspök gondolatait az alábbiakban változtatás nélkül közöljük.

A kereszténység és a katolikus egyház nem ítél el senkit a nemi irányultsága miatt. A Biblia arra tanít, hogy minden ember Isten képmása, Isten gyermeke. Minden ember tiszteletet érdemel. A katolikus egyház azt tanítja, hogy senkit sem szabad diszkriminálni, megvetni, kizárni a közösségeinkből a nemi irányultsága miatt (vö. *Ferenc pápa, Amoris laetitia* 250).

Ugyanakkor a Biblia azt is tanítja, hogy a nemiségnek a Teremtő által akart célja a férfi és a nő egységének, szellemének megélése és – ettől elválaszthatatlanul – a gyermekáldás (vö. Ter 1,27-28). Ezért a Biblia az azonos neműek közötti szexuális kapcsolatot a nemiség Isten által adott céljával, természetével ellenkezőnek, helytelennek, bűnnek tartja. „Ne hálj férfival úgy, ahogy asszonnyal szokás hálni! Ez gyalázatos dolog!” (Lev 18,22) „Ha valaki férfival hál együtt úgy, ahogy asszonnyal szoktak együtt hálni, ez utálatosság, amelyben mindketten részesek, ezért meg kell halniuk, vérük visszahull rájuk.” (Lev 20,13) Szent Pál apostol az Istentől való eltávolodás egyik legfőbb jelének nevezte az erkölcstelenséget, és ezen belül az azonos neműek közötti nemi kapcsolatot: „Isten igazságát hamissággal cserélték fél, s inkább a teremtmény előtt hódoltak, mint a Teremtő előtt, aki mindörökké áldott, ámen. Ezért szolgáltatva ki őket Isten a saját gyalázatos szenvedélyeiknek. Asszonyaik a természetes szokást természetelennel váltották fel. A férfiak hasonlóképpen abbahagyták az asszonnyal való természetes életet, egymás iránt gerjedtek vágyra, vagyis férfi férfival üzött ocsmányságot.” (Róm 1,25-27)

A Biblia meggyőződése tehát az, hogy van egy objektív, gyönyörű isteni rend, amely bele van teremtve a világba, az atomokba, a galaxisokba, a sejteinkbe, a lelkünkbe. Ez az objektív isteni harmónia a nemiség esetében azt jelenti, hogy a nemiség természetes, a Teremtő által szándékolta célja a férfi és a nő szerelmének megélése és a gyermekáldás.

Ha egy ember azt tapasztalja magában, hogy azonos neműek iránt (is) érez nemi vonzalmat, akkor ez azt jelenti, hogy valami megsérült az illető személy nemiségében. Ahogyan vannak színtévesztő emberek is, akik például a kéket zöldnek látják.

A Biblia és az egyház senkit sem ítél el a nemi irányultsága miatt. Nagyon sok oka lehet annak, hogy valaki az

azonos neműek iránti vonzalmat kezd érezni magában. Alapvetően nem genetikai okai vannak ennek. Vannak egyetértő ikrek, ahol az egyik gyermek heteroszexuális, a másik homoszexuális lett. Genetikailag hajlamot lehet örökölni, de ez nem determinálja az illető személyt. A leggyakoribb ok a férfi homoszexualitás kialakulásában a szimpatikus, közeli apa-figura hiánya.

Mindenesetre a Biblia és az egyház nem mond ítéletet. Nem tudhatjuk, mi minden vezetett egy ember életében ennek a nemi irányultságnak a kialakulásához.

A nemi irányultság általában nem 100%-os. A legtöbb azonos neműek iránt vonzódó ember lelkében van egy olyan rész is, amely képes a másneműek iránti vonzalomra. *Joseph Nicolosi* drámai erejű könyve (*Healing of Homosexuality*, New Jersey 1992) 10 olyan valóságos élettörténetet ír le, ahol homoszexuális vonzalmat érző személyek lassan, sok esetben nagy belső küzdelmeket, fájdalmas és gyönyörű katarzisosokat végigélve elindulnak a heteroszexuális szerelem irányába.

Az egyház azt kéri az LMBTQ személyektől és az őket képviselő egyesületektől, hogy ne tekintsék a gyűlölet (homofóbia) megnyilvánulásának azt, ha mi hiszünk abban, hogy létezik egy gyönyörű, objektív isteni rend a szerelemmel kapcsolatban. Tolerálják ezt a nézetünket. Ne kényszerítsék a társadalmat arra, hogy házasságnak kelljen nevezni az azonos neműek együttélését. Ahogyan a színtévesztők sem várják el azt másoktól, hogy a kéket ezentúl kékek és zöldnek is lehessen nevezni, és a kettőt mostantól a társadalom egyenértékűnek tekintse.

Ne kényszerítsék rá az iskolákra, hogy a gyermekeket és a fiatalokat az ő ideológiájuk szerint kelljen nevelni (vö. *Gabriele Kuby*, *A nemek forradalma*, Budapest 2008, 59). Ne büntessék meg azt a cukrászt, aki nem szeretne azonosneműek „esküvőjére” az ő neveikkel ellátott tortát készíteni (vö. *Rod Dreher*, *The BenedictOption*, New York 2017, 84). Ne büntessék azt az egyházi iskolát, amelyik nem kíván felvenni olyan tanárt, aki azonos neművel él együtt, vagy aki az LMBTQ ideológiát igyekszik átadni a gyerekeknek.

Ne kényszerítsék a városokat arra, hogy ezt az ideológiát kelljen végignézniük az utcákon. Örölnék, ha a társadalom tiszteletben tartaná minden kisgyermek jogát arra, hogy legyen édesanyja és édesapja.

Azt szeretnénk kérni, hogy gondolkodhassunk és élhessünk a magunk meggyőződése szerint, főként nevelhessük ebben a meggyőződésben a gyermekeinket. Úgy gondolom, az igazi tolerancia ezt jelenti.

Székely János, szombathelyi megyéspüspök

BEMUTATKOZIK A KÉPVISELŐ- TESTÜLET

Istváni Lajos vagyok.

1953. 02. 24-én születtem Keszthelyen. A gyermekkoromat Balatonlelle-Kishegyen töltöttem. Szüleim mezőgazdasággal foglalkoztak.

1996 márciusában költöztünk Gyugyra. 2003. január 2-án kerültem az önkormányzathoz dolgozni, így szerencsém volt részt venni a templom felújításában.

2004 óta látom el a templom gondozását, amelyet szívesen vállaltam.

EGY OLASZ FIA- TAL, AKI ÉLETÉ- VEL ÉS HALÁLÁ- VAL IS TANÍTOTT

Egy fiatal olasz srác, aki sportolt, tanult – mégpedig remek eredményekkel – horgászott, és közben a szabadtéri események szerelmese volt. Ő volt Nicola Perin, a mindig mosolygós fiatal, aki azonban 15 évesen leukémiás lett. Betegségét méltón, sőt példamutatóan ajánlotta fel, hitében megerősödve halt meg mindösszesen 17 évesen.

Habár még nem közismert, de a szülőföldjén, Olaszországban élőkre már most ösztönzőleg hat az életpéldája: szűk hazájában sokan már most imádkoznak a közbenjárásáért.

Nicola 1998. február 2-án. 6 éves korában kezdett rögbizni, és nemsokára már hátvédként játszott a regionális ificsapatban az észak-olaszországi Rovigóban. A játékszenvedélye édesapjától ragadt rá, hiszen ez szoros kapocsként kötötte össze őket – ahogyan az Ermanno Luzi által készített interjúban is olvashatjuk, amely a szüleivel készült.

Nemcsak a rögbit szerette, hanem a horgászatot is és más szabadtéri tevékenységekbe is bekapcsolódott. Ugyanakkor tudta, hogyan hasznosítsa az energiáját az iskolában is, ahol tanulóként és barátként is kitűnt, és elnyerte mind a diákársak, mind a tanárok tiszteletét. Mindig segítőkész volt és minden korosztállyal szót tudott érteni.

Kis naplót is vezetett a fiatakorához képest kiemelkedően érett fiú, ahol ezt írta: „Nagy örömet jelent számomra, hogy minden nap megélhetem a megbocsátást, a barátságot, a szolidaritást és a vendégszeretetet.” Ezt az idézetet és még továbbiakat olvashatunk az életrajzában, amely olasz nyelven íródott *Isten hátvédje: Nicola és az ő gyógyíthatatlan életkedve* címmel.

Amikor középiskolás lett, fényes jövő állt előtte. Ekkor azonban fáradtságra és egyéb tünetekre kezdett panaszkodni, ezért szülei orvoshoz vitték. Az eredmény lesújtó volt: 2013-ban, 15 évesen leukémiát diagnosztizáltak nála.

Hit és bátorság a szenvedésben

Nicola meglepő lelki erővel nézett szembe a diagnózisával. Hamarosan Gianluigi Pasquale kapucínus szerzetes lett a lelki vezetője, majd a gyónatója is. A tinédzser különös odaadással tisztelte Pio atyát és a Szűzanyát, kedvenc imádsága pedig a Miatyánk volt.

Türelmes és alázatos maradt a szurkálások és bökődések közepette, amely együtt járt a vizsgálatokkal és a kezeléssel. „A fiam mindig mosolygott. Ő hordozott minket és az orvosokat, ő támogatt minket” – mondta az édesanyja a Luzinak adott interjújában. „Nagy nyugalommal és békével” szenvedett, sosem panaszkodott, és gyakran bátorította a fiatalabb betegeket és együtt játszott velük.

Mindez nem azt jelenti, hogy a szenvedés könnyű volt számára. „Nicola írásai között olyanokat is találtunk, amelyben kéri az Istent és a Szűzanyát, hogy bocsásson meg neki, hogy nem tud imádkozni vagy nincs elég ereje hozzá” – nyilatkozta az édesanyja Luzinak. De még így is „megmutatkozott hatalmas hite és az Istennel való erős kapcsolata”.

Beteg is másokért

Nicola azt írta a naplójába, hogy a betegsége megtanította neki, hogy élete minden egyes napját értékelje. „Sokszor elképzelttem, hogy majd megöregszem, egy napon megráncosodom és a hajam megszurkúl. Elképzelttem, hogy családom lesz. Az élet már csak ilyen. Törékeny, értékes és kiszámíthatatlan. Minden egyes nap, amelyet végigélhetünk, nem kijár nekünk, hanem ajándékba kapjuk. Szeretem az életemet, boldog vagyok, és adósa vagyok a szeretteimnek. Nem tudom, mennyi ideig fogok élni, úgyhogy nem akarom arra pocskólni az időmet, hogy szomorkodom.”

Figyelmét mások felé fordította: bocsánatot kért a szüleitől, hogy szenvedniük kell miatta, és játszott a beteg gyermekekkel a kórházban, hogy felvidítsa őket. Az édesanyja az Aleteiának adott interjújában azt mondta, hogy egy alkalommal Nicola iPad-et kapott ajándékba, és amikor rájött, hogy már nem fogja használni, így szólt: „Nem számít, majd eladjuk és segítünk vele más gyerekeknek és családoknak.”

Minden lehetséges kezelést megkapott, beleértve két csontvelő-átültetést is (egyét az édesapja, egyét az édesanyja jóvoltából), mégsem gyógyult meg. Teljesen tisztában volt a helyzete súlyosságával, mégsem vesztette el a reményt. Folytatta középiskolai tanulmányait, Skype-on keresztül kapcsolódott be az órákba. Az első átültetés után még ösztöndíjat is kapott a tanulmányi eredményéért.

Keresztvetés: az utolsó cselekedet

Végül túl gyenge lett ahhoz, hogy bármilyen tevékenységet végezni tudjon. Két nappal a halála előtt megkérte édesapját, hogy segítsen neki keresztet vetni. Ez volt az utolsó mozdulata életében. 2015. december 24-én halt meg, 17 évesen. „Felajánlotta szenvedését és mindvégig elfogadta azt” – mondta édesanyja Luzinak.

Mindössze néhány évvel a halála után sokan látogatják a sírját és kérik közbenjárását. „Már vannak, akik segítséget kaptak; most gyűjtjük a tanúságtételeket, követjük a püspök utasításait, aztán jövőre majd bemutatjuk ezeket neki” – mondta az édesanyja.

Forrás: [Aleteia](#)

Szent-Gály Kata: A kegyelem

*Te soha többé nem lehetsz nyugodt,
S nem lesz tiéd a nyárspolgári béke,
Mert beléd hullott az Isten vetése,
És azt kitépni nem lehet,
Vagy nem mered,
Mert érzed, hogy ened jobbik része.
Azt megteheted, hogy soha nem kapárod,
Hogy letaposod a kihajtó ágat,
Hogy nem öntözöd,
Hogy szinte gyűllölöd,
– de Harmat is van,
és néha akaratlan meglep.
És valahogy elindul benned
Egy gondolat, egy szó, egy meglátás
Egy semmi –
S amit már kezdtlél elfeledni,
Vagy letagadni: duzzad, újra él.
A gyökér, a mag,
Beléd szövődik, és szállá fakad,
És vakmerő kalandra bátorít:
Kilépni önmagadból,
Az átlagosból,
komolyan venni azt, amit hiszel.
Tulajdonképpen miért nem kezdted el?*

Tisztelt Választópolgárok!

ZSOMBOK Lajos József vagyok, négy évtizede szolgálom Lengyeltóti. Ezt tettem tanárként, iskolaigazgatóként és polgármesterként is. **Folytatni szeretném!**

A polgármesterség szakma. Itt nem egy-egy területért felelős az ember, hanem az itt élők mindennapjaiért, a közösségi szolgáltatásokért, a fejlődésért. Itt évekre előre koncepcióval és megvalósítási kapcsolattalrendszerrel kell rendelkezni. Az évek során elszakítottam azokat a kompetenciákat és mára rendelkezem azzal a kapcsolati tőkével, amelyek segítségével Lengyeltóti fejlődése új lendületet kaphat.

Hívó ember vagyok. Az életem nyitott könyv Önök előtt. Megtapasztalhatták, hogy soha nem sajnáltam sem időt, sem energiát Lengyeltótiért. Kérem, adjanak lehetőséget arra, hogy befejezhessem a megkezdett projekteket, és véghez vigyem azokat, amelyek alapját képezik a város lendületes fejlődésének. Aztán a nyugdíjkorhatárt elérve átadom a helyemet egy Lengyeltótiért tenni akaró – és tenni képes – fiatalnak.

Az eltelt ciklusban megújultak intézményeink. Rendelkezünk a feladatok ellátásához szükséges személyi és tárgyi feltételekkel. Lakásokat újtottunk fel, újakat alakítottunk ki fiataloknak, járdákat építettünk, gyalogátkelőhelyeket létesítettünk, árkokat burkoltunk, kamerákat telepítettünk, közterületeket szépítettünk, egyházi ingatlanokat renováltunk.

Polgármesterként a foglalkoztatást, a munkahelyteremtést tekintem a legfontosabb feladatnak. Ha a fiatalok helyben találnak munkát, akkor Lengyeltóti választják lakóhelyüknek. Ezért kezdeményeztem a Pelso-Kom idetelepülését, ezért hoztuk létre a műközemet, ezért szorgalmaztam a Servus vendégház megnyitását és a gyümölcsfeldolgozó létesítését is. Azért ösztönöztem a földvásárlást a boglári úton, hogy ott ipari park alakuljon ki, amely munkahelyteremtő beruházásoknak kínál területet.

A Zichy-kastély hasznosítása is ezt a célt szolgálja. Már jövőre megkezdődik az első épület rekonstrukciója mellyel párhuzamosan egy befektetőcsoport a Kék-tó újraélesztését tervezi. A Járási Kirendeltség működése és a Kormányablak megnyitása Lengyeltóti hosszú távra szóló körzetközponti szerepét biztosítja.

Lengyeltóti polgárként nem hagyható figyelmen kívül a nagy arányú roma népesség jelenléte. Integrációjuk legfőbb eszközének az oktatást és a foglalkoztatást tartom. Szorgalmazom, hogy minél többen létesítsenek munkaviszonyt, és ne a közfoglalkoztatást tekintsék lehetőségnek.

Tisztelt LENGYELTÓTI – PUSZTASZENT-

GYÖRGYI, PUSZTABERÉNYI, TATÁRVÁRI – Választópolgárok!

Én Lengyeltóti szavaztam és itt maradtam. **Lengyeltóti választottam** akkor is, amikor csábító ajánlatokkal kínáltak „magasabb” beosztásokat. **Kérem, október 13-án Önök engem válasszanak, rám szavazzanak!**

Zsombok Lajos

Önkormányzati választás: október 13.

HORVÁTH ZOLTÁN
a FIDESZ-Központi Demokrata Párt önkormányzati képviselő-jelöltje

Horváth Zoltán A FIDESZ- Központi Demokrata Párt önkormányzati képviselő-jelöltje Hajrá Magyarország, hajrá Lengyeltóti!

A FIDESZ- Központi Demokrata Párt tette kész önkormányzati képviselő-jelöltje, Horváth Zoltán vagyok. Ezer szállal kötődöm Lengyeltótihoz.

43 éves vagyok, nő, 3 gyermekem a lengyeltóti iskolába és óvodába jár. Növénytermesztő gépész végzettséggel rendelkezem. A mezőgazdaságban, családi gazdálkodóként tevékenykedem.

Életemben központi szerepe van a keresztény értékrendnek. A lengyeltóti egyházközség vezetőségi tagja vagyok. Városunk megtartó erejének javítását a közösségépítésben látom, melyet már gyermekeinknél el kell kezdenünk. Ezért vállalom aktív szerepet a szülői munkaközösségben is.

Annak érdekében, hogy városunkat az emberek ne csupán lakóhelyüknek, hanem otthonuknak tekintsék, folyamatos párbeszédre, problémáik meghallgatására van szükség.

Lengyeltóti minden egyes lakója fontos, mindenki véleménye számít! Úgy gondolom, hogy rendszeres településszintű konzultációra lenne szükség ahhoz, hogy közösen dönthessünk városunkat érintő dolgokról.

Képviselői munkámat az Önök szolgálatában, Lengyeltóti dinamikus épüléséért szeretném végezni. Megválasztásom esetén képviselői tiszteletdíjam teljes összegét felajánlom a köz javára.

Mottóm: „**A bölcs ember tiszteli a múltat, szereti a jelent, és formálja a jövőt.**”

Tisztelettel:
Horváth Zoltán

Kirándult a Szent Jakab kórus

Minden vasárnap felhangzik a templomban a karzatról, a plébánia kórusának hangja. Tanulnak, gyakorolnak, énekelnek szolgálnak a szent misén.

Karnagyuk, Molnár Zoltán, frissíti kottatárukat, repertoárjukat, mellyel megörvendeztetnek bennünket, templomba járókat.

Minden évben kirándulási lehetőséget kapnak a szolgálatukért. Így történt ez most is. Lóránt atya Pécsre, Máriagyűdre vitte a kórus tagjait. Pécssett már várt bennünket Lóránt atya egyik tanítványa, aki hitoktató. Ő mutatta be a Székesegyházat. Magyarország egyik legimpozánsabb templomában sok érdekességet hallottunk. 1000 éve áll ez az épület, amelyen belépve azonnal megragadott a baldachinos főoltár. A kék és aranyszínekben pompázó belső tér, a fakazettás mennyezet igazi esztétikai élmény volt. Az altemplomban megnéztük Janus Pannonius síremlékét. A toronyból megcsodáltuk a város panorámáját, a déli harangzúgást.

Közös ebéd az Aranykacsa Étteremben. Utunk tovább a Ferencesek templomához vezetett. A megszólaló orgona végig futott a rokokó stílusú kupola karzatán, éneklésre buzdítva a kórus tagjait. Dohány Zoli atya mesélt a templom történetéről, a hitéletről. Gyertyát gyújtottunk szeretteinkért, közösen imádkoztunk.

Máriagyűd volt a következő állomás. Az István király által odatelepített szerzetesek tállták meg a Mária szobrot és kápolnát emeltek fölé. Csodatévő szent helynek ismerték el a templomot. XVI. Benedek pápa bazilika címet adományozott a kegytemplomnak. Sétáltunk a templomkertben, majd buszra szálltunk és haza indultunk. Vidám énekszóval jöttünk hazáig.

Köszönjük Lóránt atyának az utazást, az együtt töltött időt, a lelki gyarapodást.

Wolf Mária,

kórista

HÉTKÖZNAPI ZSOLTÁR

Valószínűleg te is voltál már úgy, hogy egy problémád kapcsán olvastad a Bibliát, válaszokat kerestél és találtál benne. De belegendoltál már, hogy egy zsoltár is teljesen alkalmazható a téged ért nehézségekre? Épp ugyanannyira érvényes ma, mint amikor papírra vetették! A TeSó Blogról szemlézzük ezt a remek "hétköznapi" zsoltárt.

Várván vártam az Urat...

mikor már kora reggel fáradtan ébredtem, és éjjel álmatlanul forgolódtam;
mikor az elvégzett munkámért mást dicsértek meg;
mikor mások gondja-dolga az én vállamat nyomta.

Várván vártam az Urat...

mikor kegyetlenül megbántottak;
mikor én gázoltam más lelkébe;
mikor a bocsánatkérések elmaradtak, a sebek elmélyültek, a kapcsolatok megszakadtak.

Várván vártam az Urat...

mikor mindig a sor végére toltak, mindig megvártak;

mikor terhek szakadtak rám, csapások sújtottak;
mikor az idő kifolyt a kezeim közül, és a határidők agyonnyomtak.

Várván vártam az az Urat...

mikor üres volt a pénztárcám, és senki nem segített ki;

mikor tele volt a zsebem, mégsem tudtam adakozni,
mikor az anyagiak fontosabbak voltak a lelkieknél,
a tárgyak az embereknél.

Várván vártam az Urat...

mikor alaptalanul vádoltak, rágalmaztak;
mikor én nem tudtam megfékezni a nyelvemet;
mikor túl sokáig voltam csendben vagy elhallgattam a bűnt.

Várván vártam az Urat...

mikor mindenki elköltözött, csak én maradtam itt,
mikor én is elköltöztem, s vittem magammal a problémáimat,
mikor itthon is, máshol is – bárhogya is – magányos voltam.

Várván vártam az Urat...

mikor egy hónapon belül háromszor is megbetegedtem;

mikor gyógyíthatatlan beteg lett egy szerettem;
mikor meghalt a számomra oly fontos személy.

**Várván vártam az Urat,
és Ő hozzám hajolt,
és meghallgatta kiáltásomat.**

/Zsolt. 40,1/

Forrás: TeSó blog – Pusztai-Tárczy Beatrix

A hal nélküli halászok példázata

Történt egyszer, hogy volt néhány ember, akik halászoknak nevezték magukat, és íme, sok hal nyüzsgött a környék vizeiben. Az egész vidéket patakok és tavak tarkították, mindegyikben tömérdek a hal, és a halak éhesek voltak.

Azok, akik halászoknak nevezték magukat, heteken, hónapokon, éveken keresztül tanácskozásra ültek össze, és hivatásukról, a halászatról, a bőséges halállományról és arról beszélgettek, hogyan lehetne halászni.

Évről évre pontosan megfogalmazták a halászat jelentőségét, hivatásként emlegették a halászatot, és bejelentették, hogy a halász elsődleges feladata mindig is a halfogás.

Állandóan új és jobb módszerek, és a halászat új és jobb meghatározásai után kutattak.

Ám egy dolgot nem tettek: nem halásztak.

Nagy, műgonddal megtervezett és költséges oktatóközpontokat építettek, amelyek eredeti és elsődleges célja az volt, hogy a halászokat megtanítsák a halfogás fortélyaira. Mindezek alatt az évek alatt tanfolyamokat tartottak a halak szükségleteiről, természetéről, osztályozásuk módszereiről, a halak pszichológiai reakcióiról, és arról, hol lehet halakat találni.

Az oktatóknak doktori címük volt a halászat tudományából, ám ezek az oktatók nem halásztak. Kemény, szorgalmas tanulás után évről évre sokan végeztek, és kaptak diplomát halászatból.

Egy, a halászat szükségességéről tartott tanácskozás után egy fiatal résztvevő elment halászni. Másnap arról számolt be, hogy két nagyszerű halat fogott. Kiváló fogásáért kitüntették, és felkérték, hogy lehetőség szerint vegyen részt az összes fontosabb tanácskozáson, ahol elmondhatja, hogyan akadt a horgára a két nagy hal. Abbahagyta tehát a halászatot, hogy legyen ideje beszámolni a többi halásznak, és filmet készítsen a nagy fogásról. Jelentős tapasztalata jutalmául beválasztották a halászok szövetségének elnökségébe is.

El kell ismernünk, hogy a „halászok” között sokan valóban odaadó bugalommal végezték a dolgukat, áldozatokat hoztak, és minden nehézséget vállaltak. Hiszen nem mesterüket követték-e, aki azt mondta: „kövessetek engem, és én emberhalászként teszek titeket”? Képzeljük el, hogy mennyire megsértődtek néhányan, amikor egyszer valaki felállt, és kijelentette, hogy akik nem fognak halat, nem is igazi halászok, akárhogy erősködnek. Megállapítása mégis helyesnek tűnt.

Halász-e az az ember, aki évről évre nem fog halat? Követi-e valaki a Mesterét, ha nem halászik?

VOLT FÉRJÉNEK ADTA AZ EGYIK VESÉJÉT

"Nem hagyhattam, hogy gyermekeim apa nélkül maradjanak."

Amikor a szülők elválnak, a szakértők azt tanácsolják, hogy folytassák az együttműködést szülőként. Fontos, hogy együtt dolgozzanak gyermekeik nevelése érdekében.

Dan Pyatt és Kelly Hope már öt éve elváltak, dacára ennek, Kelly a szeretetből nagyszerű leckét adott családjának. Amikor rájött, hogy exének veseátültetésre van szüksége ahhoz, hogy életben maradjon, úgy döntött, hogy a donora lesz.

A londoni Guy kórházban az orvosok nem akarták elhinni, amit hallottak. Soha nem láttak még olyat, hogy valaki odaadná az egyik veséjét a volt házastársának.

Dannak és Kellynek két lánya van: Jeanie (11) és Billie (16), és Kelly azt mondta, hogy hajlandó az egyik veséjét adományozni értük. "Annak ellenére, hogy elváltunk, nem akartam, hogy gyermekeim apa nélkül maradjanak" – mondta.

A kórház 12 hónapig keresett vesedonort Dan-nek, sikertelenül. Kelly azonban a szükséges tesztek elvég-

zése után új reményt adott arra, hogy sikeres donor lehet, jöhetnek a vércsoportuk összeegyeztethetetlen. A műtétet 2018-ban sikeresen elvé-

gezték. Mára mindketten jól vannak.

Kelly és Dan gyermekeikkel szembeni példaértékű viselkedésük miatt kerültek a média figyelmébe.

"Lehet, hogy már nem vagyunk házасok, de még mindig egy család vagyunk és meg kellett hoznom ezt az áldozatot, hogy így is maradhassunk." – mondta Kelly.

Kelly és Dan 11 éves koruk óta barátok; 18 éves korukban kezdtek el randevúzni és 31 évesen házasodtak. A válaszuk ellenére ma is barátok.

Kelly már régóta tisztában volt Dan egészségügyi helyzetével, mert nem sokkal az esküvőjük után gyógyíthatatlan vesebetegséget diagnosztizáltak nála. Az orvosok akkor figyelmeztették: 10 éven belül transzplantációra lesz szüksége az élete megmentése érdekében.

Az évek során különböző okok miatt távolodtak el egymástól, ideértve a karriert és a személyes prioritásokat. Az otthoni helyzet egészségtelenné vált a gyermekek számára is, és emiatt úgy gondolták, a legjobb, ha elválnak.

A veseátültetés azonban megerősítette kötődésüket. Továbbra is úgy gondolják, hogy számukra a legfontosabb dolog a lányaik boldogsága és lelki egyensúlya. Ennek fényében megünnepelték Dan átültetésének sikereit úgy, hogy karácsonykor lányaikkal együtt családi nyaralásra mentek Párizsba. "Mindenki ezt kérdezi: Talán újra összejöttök?" - de mi máshogy látjuk ezt? - mondja Kelly.

Akár visszatérnek egymáshoz, akár nem, Kelly rendkívüli tanúságot tett Dan iránti szeretetéről. Dan azt mondja: „Ez valóban egy nagyon önzetlen cselekedet. Elképesztő, hogy a saját életét háttérbe szorítja valaki más megmentése érdekében. Kelly mindig a hősöm lesz.”

Forrás: aleteia.org

A sikercelebek kárt okoznak – interjú Eperjes Károllyal

Eperjes Károly Kossuth- és Jászai Mari-díjas színművésszel beszélgettünk *Körkérdés* című új rovatunkban, amelyben ugyanazt a 15 kérdést tesszük fel interjúalanyainknak, hogy lássuk és össze is tudjuk hasonlítani, miről mit gondolnak.

Mi volt a legnagyobb gyerekkori butaság, amit csinált?

Hogy nem tanultam rendesen az idegen nyelveket. Hármát tanultam, de egyet sem tudok jól.

Mi a legfontosabb életbölcseesség, amit az édesapjától tanult?

Sok bölcsességet kaptam édesapámtól, közülük a legfontosabb talán ez: mindig használd a józan eszedet! Édesanyámtól pedig ezt: Isten útjai kifürkészhetetlenek, nincs lehetetlen.

Mi a legfontosabb üzenet, amit mindenképpen szeretne átadni a fiának/lányának, a jövő generációnak?

Ugyanazok, amelyeket a szüleimtől kaptam, annyival kiegészítve, hogy mert az Isten nagyon szeret minket, igyekezzünk Őt viszonsszeretni.

Ön szerint jó a koedukáció vagy érdemes lenne bizonyos életkorban a lányokat és a fiúkat külön oktatni?

Szerintem tanár- és helyzetfüggő. Mind a kettőnek van érvényessége.

El tud képzelni olyan helyzetet, amikor jogos lehet az erőszak?

Nem tudok. Pontosabban: elképzelni el tudok, de nem tartom helyesnek.

Egyetért-e azzal, hogy a nehéz helyzetekben jobb, ha egy férfi nem sír, szerencsésebb, ha megőrzi a hidegvérét?

Igen, van ilyen helyzet.

Milyen típusú munkamegosztást tart ideálisnak férj és feleség, férfi és nő között?

Személyfüggő. Nincs általános érvényű megoldás rá. Ha szeretik egymást, úgyis megtalálják a megoldást.

Szokott-e rendszeresen házimunkát végezni, és ha igen, mit?

Nem vagyok egy házi tündér. A feleségem egyszer a

barátaim előtt tett is erre egy megjegyzést (helyesen), amire én azt válaszoltam: „Nekem másban kell elfáradnom”. De nem zárom ki a segítségnyújtást.

Mennyire érzi a saját életében problémának, hogy túl sokat dolgozik?

Sajnos néha előfordul. Nem helyes, hogy az ember a munkája rabja lesz. Mindig megiszom a levét, ha túlvállalom magam. Lelkileg mindenképp, de néha fizikailag is.

Ön szerint, mi a házasság értelme, célja?

Természetesen van szellemi, lelki és fizikai célja. Ha ez szeretetben valósul meg, akkor van értelme az élet továbbadásnak; ha nem, akkor veszélyes.

Ha újra kezdené az életét, mindent ugyanúgy csinálna?

Végig kell élnem az életemet és megvallani minden jót és rosszat a halálom után. Igyekszem már addig is, de ha lehetne – de nem lehet – újraélni az életemet, akkor még jobban kerülném a bűn alkalmait, és igyekeznék kevesebbet mulasztani a jó irányába.

Van szükség ma hősökre, és ha igen, milyenekre?

Mindig van szükség hősökre, de nem mindegy milyenekre. Ha a hősök szentek, szükség van rájuk. Ha viszont sikercelebek, kárt okoznak.

Van olyan gyerekkori álma,

ami teljesült?

Olyan sok van, hogy nem tudok egyet kiemelni. Egy álmom volt, ami nem teljesült, inkább azt mondom el: olimpiai bajnok szerettem volna lenni. Sajnos nem lettem, de a Jóisten többszörösen kárpótolt ezért.

Ha bárkivel találkozhatna – legyen szó akár élő, vagy nem élő személyről – ki lenne az?

Annyi találkozásom volt már, szép és nehéz is, hogy már nincs ilyen vágyam, ráadásul minden nap a szentáldozásban találkozhatok a Szentháromságos Egyistennel. Nincs különösebb találkozási vágyam, de a védőszentjeimmel és az őrzőangyalommal azért szívesen elbeszélgetnék, ha egyáltalán kibírnám.

Mit jelent az ön számára az, hogy „szent”?

Ezt olvassuk a Könyvek Könyvében: „Legyetek szentek, mert én szent vagyok - mondja az Ur.” Lefordítom köznyelvre: igazuljatok meg, mert igaz vagyok, tegyétek rendbe, mert én rendben vagyok. A szent az igazságnak, a jóságnak és a szépségnek a harmóniája. Amit József Attila így ír: „Pontosan, szépen”. „Ne légy szeles. Bár a munkádon más keres - dolgozni csak pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen, úgy érdemes.”

Átvétel a Férfiak Klubjától

A lázadás epigonjai

Nincsenek véres istenek. Csak tévelygő lelkék, akiknek a lába alól kicsúszik a talaj

„Ja, kérem, lázadni tudni kell!” – hallom valahonnan mélyről a talán soha el nem hangzott mondatot, valami poénfélét egy pesti mulató füstös színpadáról. A tréfás, flott jelenetet írhatta volna akár Karinthy Frigyes, Rejtő Jenő vagy maga Nagy Endre, előadhatta

Mály Gerő, Bilicsi Tivadar vagy Salamon Béla. A nézőtérrel jól szórakozott a pesti „publikum”, gyárosok fiacskái, dzsentrik, firkászok, szabadnapos színészek, csak egy napra érkezett vidéki kereskedők, külföldi befektetők. És hivatalos prostituáltak, térden felül érő, százszor átizzadt, olcsó kölnivel illatosított selyemruháikban. Meg mindenféle „csak egy nap a világ” népség, akik úgy érezték, éppen ma az Orfeumban fogja felfedezni őket Hollywood, a Nyugat, de minimum Miklós Andor, s akkor már övék a Világ. Mind lázadóknak hitték magukat. Lázadoztak a polgári erények ellen, cafkák és banditák lehettek a mámor pillanataiban, lázadtak a lakbér és a tisztítószámla ellen, de főleg a világ ellen. Néhányan olyan komolyan vették a pillanatot, hogy az élet ellen is lázadtak, a sajátjuk ellen is, de amikor tényleg itt lett volna az ideje a szenvedélyes ellenállásnak, kiderült, hogy mindez csak vonaglás, álságos póz, hazugság.

„Ja, kérem, lázadni tudni kell!” – kacint a komikus cinkos grimasszal. És tényleg! Mennyi epigonja gyűlt körénk minden korokban a lázadásnak. Ma is.

A valódi lázadás a jobbítás szándékából születik. Tudnánk-e szebb, értelmesebb, érzékenyebb lázadást, mint Jézusé? Vagy akár Buddháé? Mint Ferencé Assisiből vagy János Pálé Krakkóból? A ferences atyáé a gyermekmenedékből, akinek azért nem írom ide a nevét, mert bizonyosan pirulna, s leintene, „a hiúság bűnébe akarsz kergetni, test-érem”? A jobbítás szándéka vezethet sok mindenkit ma is, s mégis, úgy érzem, az egész felbolydult világ pusztán hamis epigonjait termeli a lázadásnak. S ez már tömegtermelés. Termék lett a lázadás. Gyártják. Dizájnja van, menedzsere, könyvelője. Van lázadásasszisztens, lázadás-elemző, lázadásfaktor, lázadásáhozam, s valószínűleg van lázadáshitel is. Egy jó kis lázadásra talán még kölcsönt is adnak, hiszen megtérül. Pedig csak vonaglás ez, hamis póz, üzlet.

A lázadás epigonjai a legtöbbször balekok. Micsoda lázadások voltak itt csak az elmúlt száz évben. A kommunisták. A fasiszták. Nemzeti szocialisták. S aztán mindenféle változatuk: falangisták, maoisták, szandinisták, nasszeristák. S a „magányos lázadók”! Az embereket találomra ha-

lomra lövők Amerikától Svédorszáig. Tetemek millióit hagyták maguk után öt kontinensen. Az „igazság” elszánt birtokosai, akik elvakultságukban ugrani akartak, nagyot ugrani, kilendíteni az emberiséget a természetes evolúció – vagyis a szerves fejlődés – útjáról. Nem is lázadások ezek, csak zendülések, puccsok, hóbörgések. Nehéz világosan látni, mert kell néha egy kis ösztönzés, hogy a helyes utat válasszuk. Épp elég zsákutca, eltékozolt idő és erő mutatja ezt. Kell néha a „szent lázadás” a berögzült mozdulatok ellen, a begyepesedett gondolatok ellen, az önzés, hatalommal visszaélés, elbutulás ellen. Kell a lázadás a lázadás epigonjai ellen. Mert 1793 óta a „progressziót”, a fejlődni képeséget mintha kizárólag a lázadás jelentené. A ha kell, ha nem lázadásé, az öncélú vonaglása.

„Ja, kérem, lázadni tudni kell!” De hol vannak az egykor oly sikeres uszítók? A világ nem Robespierre-t akarja követni, hanem az Emberi és polgári jogok nyilatkozatát. Nagyon különböző dolgok ezek. Ne tessék összekeverni! A terror sohasem a szabadságból ered, hanem az önkényből. Nem a jogokból, hanem a jogok felrúgásából, „értelmezéséből”. Nem akarjuk követni Lenint, Sztálint, Hitlert, Maót, Pol Potot meg a többi „sikeres” izgatót. Mert csak epigonok. Hazudozók. Igaz, volt, akinek értelmezhető célja is akadt. A mai epigonokat hagyjuk is. De a mi dolgunk, hogy megkülönböztessük az értelmes lázadást a hamis vonaglásoktól. Mindig lesz, aki egyre mélyebbre süllyed, de ha elég erős a hitünk és tudásunk, nem ránthatnak már minket is a mélybe.

Hiszen mennyit lázadtunk mi is! Mindig nehéz volt pedig felismerni a jobbító szándékot. S milyen nehéz leleplezni a hazugságot. A hamis lélegzeteket. Akkor jogunk volt lázadni. Szinte minden ellen. A Kádár-kor segítségért kiáltó éveiben. Hatalom, ízlés, életmód, hívó messzeség ellen. Hát, persze.

S meg is tettük. Lázadtunk az iskolában a sok marhasággal szemben, az utcán az uniformizált viselet ellen, a zenében a negédes, giccses dalok ellen, lázadtunk a hajviseletben, de a lötytyedt szellemi élet ellen is, s amikor lehetett és kellett, lázadtunk a diktatúra ellen. Sokáig hittük, hogy Lennon, hogy Dylan vagy a punkok. S aztán hallottunk a valóságos és szellemi plasztikai műtettekről meg a végtelen láncívásokról, a bedilizett narkós társaságról, az önimádó lázadókról. És a sok okkultista, drogos, pedofil, önfertőző zenésről, színésről és jóhiszemű csavargóról. Ja, kérem, a lázadás! A szexuális forradalom. „Érzékek tánca.” Valahogyan mi nem így értettük a lázadást, „a néger utcákon vonszolva magunkat hajnalban egy pofa hasis után kutatva”. Volt nekünk valódi lázadnivalónk. Bronx és Laredo messze volt, Vietnam is, Afganisztán közelebb. A Corvin köz, a Vencel tér, Gdańsk még közelebb. S tudtuk, hogy a dolgok visszatérnek az evolúció rendes útjára. Tudnunk kellett, mert különben a lázadás hisztérikus útjaira térünk, ha máshová nem, mi is az önpusztításba. És hányan pusztultak el így...

Folytatás a másik oldalon!

„Ja, kérem, lázadni tudni kell!” Tényleg kell? Mindig kell? Csodálatos, szabad gondolat. Lázadj! Hátha bejön. Ki most a lázadó? Ki most a lázadókkal szemben lázadó? Kinek van igaza? Eldől az is. Festékszóróval oszon a lázadó a frissen festett palota fehér falához. Ráfirkál. Megjelöl, s ettől boldog. Hm. A huszadik pohár italt gurítja le a torkán. Már üvölthetne is, de inkább leborul a pultra. Hagyják, záróráig még van idő. A legvisszataszítóbb lázadás az élet elleni lázadás. A szabadság elleni lázadás. Az igazság elleni lázadás. A halhatatlanság elleni lázadás. Az alkotás elleni lázadás. Mintha milliók a világban ennek a korát élnék. Nem értjük. Nincs ennek semmi értelme. Úgyis győz az élet, a szabadság és az igazság. S amiben mindez együtt megtestesül és megszületik: a szeretet.

Ma a legszebb lázadás a szeretet lázadása. Mindaz a történelem, amelyen átestünk – mint egy betegségen – kötelez minket a szeretet lázadására. Az epigonokkal szemben Jézus és Buddha szellemére. Nincsenek véres istenek. Csak tévelygő lelkek, vonagló csontvázak, akiknek a lába alól kicsúszik a talaj. Bizonytalanok, szeretnék tudni, milyen lesz az út, lesz-e révész, vigyenek-e obulust, angyalok kísérik-e, fehér fény látszik-e az út végén, vagy a semmi, tényleg marad a semmi. A többi csak lihegés, kisdud játék.

A lázadás epigonjai mindig veszítenek, bár mindig megújulnak a srófos mintáik. Az epigonok sorsa mindig a minták követése. A kád vízből óceánba lépni nem lehet. Az epigonok elterpeszkedése a világban azt üzenné, nincsen már remény. Minden eldőlt. Nekik szól minden taps, övék a dicsőség, a végső birodalom létrejötte már csak idő kérdése. Ez a „progresszív”. Ezt hirdetik a lázadás epigonjai. De jó, hogy mindig lesz férfi és nő, építőmester, művész, aki csak úgy ballag, s eszébe jut egy gondolat, egy dallam, olyan, amit én is kerestem egész életemben. Lázadó dallam, s mégis olyan forrásból fakadó, amely őrzi a tegnapelőttöt, a tegnapot, benne lakik a ma melankóliája és a holnapi teremtés. A holnap égbe, földre, levegőbe, gyermekeimbe, unokáimba, tanítványaimba, olvasóimba szétsimuló szeretete. Nem tudom, megőrizhetem-e ezt az érzést még egy kicsit. Húszéves korom óta békével jártam, csak a szabadságért lázadtam, a rám kirótt testi birkózásokat elviseltem, meg is köszöntem. Most egy tölgyfalevélről egy csepp savas víz a szemembe cseppent. Kivághatnám mérgemben a fát is, de nem teszem, mert olyan bűgást ad a szélnek, amit a képzeletem képtelen lenne visszaadni. Savgyötört szemem így egy időre megszabadul a lázadás epigonjainak vonagló csontvázaitól.

Gérecz Attila: Szeretlek

*Szeretlek,
mert sikoltnom kell, és visszhangra vágyom;
mert sápadt hangom mosolygással
aranylik éjjel a szádon.*

*Szeretlek,
mert káromlásos, sajgó Istenhitem
hajnallá szépül, szivárványa
török meg könnyeiden.*

*Szeretlek,
mert pogány gúnyom tiport minden csodán,
s te szád égő kelyhével nyújtod
legfájóbb úrvacsorám.*

*Szeretlek,
mert szemed kékjét szívemig ölelted,
mert feloldoztál, s elképzelttem
a lelkem és a lelked...*

*Szeretlek,
mert ember vagyok, fázékony, bús, gyáva,
mert betakarsz, s mert emlékeztetsz
egy szelid elmúlásra.*

AZ ÖRÖM TÍZPARANCSOLATA:

**Minden reggel kitartóan kérd Istentől az örömet!
Mosolyogj és tanúsíts nyugalmat kellemetlen helyzetekben is!**

Ismételgesd szívből: „Isten, aki szeret engem, mindig jelen van!”

Törekedj arra, hogy az embereknek csak a jó oldalát nézd!

**Úzd el magadtól bátran a szomorúságot!
Kerüld a panaszkodást és a kritizálást, mert ezeknél semmi sem nyomasztóbb!
Végezd örömmel és vidáman munkádat!
Látogatóidat fogadd mindig szívesen, jóindulattal!
Vigasztald a szenvedőket – felejtsd el magadról!
Terjeszd mindenütt az örömet, akkor biztosan magad is rátalálsz!**

„Ha látom az eget” (Zsolt 8,4–5)

Édesapámnak nagyon jó „alvókája” volt. Ez azt jelentette házon belül, hogy ő ha ledőlt aludni – mondjuk – ebéd után, „a lábát még föl sem húzta az ágyra, a feje már aludt”. Ez egyáltalán nem azt jelentette, hogy „álomszuszék” lett volna, hanem hogy nagyon nyugodt, békés lélek volt.

Egyébként éjjelente gyakran fölkelt, kiment az udvarra, és „számolta a csillagokat”. Ezt én találtam ki neki, és ő ezt is derűs lélekkel elfogadta. Ő egyébként szinte név szerint ismerte a csillagokat. Mintha ezt is tanulták volna a szemináriumban. Időnként engem is fölkeltett nyugtalan álmomból, és szívesen megosztotta velem csillagászati ismereteit.

Az udvarunkon a kitermelt ölfákat úgynevezett „méterbe” (köbméter) rakták össze. Ez volt a tüzelőnk. Anyukának kialakult az a szokása, hogy nagymosás idején ez volt a ruhaszárítási terepe. Engem pedig édesapám föltett az ölfarakat tetejére, és mutogatta, magyarázta a csillagokat. Eleinte olyan álmos voltam, hogy majd lefordultam az ölfatoronyról. De lassan kezdtem érdeklődni a csillagok iránt. Végül odáig „fajultak” a dolgok, hogy én is választottam magamnak csillagot, mégpedig az Orion hármascillagot. Ők a mai napig az én kedves csillaggyerekeim.

Volt egy őszi éjszakánk, amikor egyik éjjel édesapám izgatottan ébresztett. Amíg valamit magamra kaptam, ő már ecsetelte a nagy eseményt, hogy ezekben az éjszakákban valószínűleg még „északi fényt” is lehet látni, észlelni Magyarország felett. Persze hogy „besongtam” én is. Fölmásztam ölfaerődömbbe, és izgatottan vizsgáltam az égboltot. Már éjfél is elmúlt, amikor édesapám hirtelen rám szólott, hogy „Na, most figyelj, mi látszik!” – És akkor az egész északi égboltot befogta a tekintetem, és vártam, hogy mi lesz.

Először az tűnt fel, mintha egy óriási villám villant volna, és a fél égbolt kékes-zöldes-fehér világosságot ragyogtatott a szemem elé. Majd pedig át-átvonult ezen a fényfüggönyön néhány hatalmas, erősebb, világosabb fénypászma. „Északi fény!” – súgta jó hangosan az édesapám. Ott álltunk lenyűgözve, és ő még hosszan sorolta

olvasmányai emlékeit az északi fényvel kapcsolatban.

Azóta én is amatőr csillagvizsgáló vagyok. Ez nem foglalkozás, hanem inkább emelkedett csodálkozás: Isten hatalmas! Rendkívüli! Biztos vagyok benne, hogy valamit a fények, az északi fények által is akar közölni a benne már alig-alig hívő emberekkel.

Még nem egészen kifejlett agyamban így magyaráztam magamnak a jelenséget: a mennyi világban egy arkangyal meggyújtott egy szál égi gyertyát, annak a fényét átküldte a minden-ségen, és egy tudatlan gyermek Noszvajon egy farönkbástya tetején észrevette, hogy valaki üzen neki valamit.

Én valóban „vettem” az üzenetet. Tehát úgy kell élnem, hogy mindig meghalljam, meglássam az égi megszólítást. Azt azután én majd továbbmondom, továbbadom, megtoldva egy kis magyarázattal, ahogy a Biblia is előadja, hogy mindenki értse: „Isten van! Isten él! Isten ellát a földig, egészen odáig, ahol én is élek, mi is élünk. Isten bejelentkezik nálunk, földi halandóknál, és azt mondja: »Vagyok, látlak, szeretlek, várlak, ne vész bele a földi látszatvalóságokba!«”

Én akkor hatéves voltam. A gyermek inkább hisz abban, amit lát, mint abban, ami nagyon elvont. Hittem. Láttam a fényt, tudtam, hogy Isten él, látja a földet. Bizonyára engem is észrevett már, hogy fölfelé nézek és keresem őt. Mesékhez igazított szellemem még hozzátette, hogy talán nem is pont a Teremtő, hanem egyik arkangyala áll az északi fény, fényjelenség mögött. Ő a felelős, hogy terv szerint működjenek a dolgok. Mindenesetre amikor már egy kicsit összeszedtem magam, ujjongtam és tapsoltam is, így köszönve meg a megvilágosodás élményét.

Azóta én már egy fehér fejű öregember lettem. De azt még hadd áruljam el, hogy amikor kedvező az időjárás, holdtöltekor mindig fölkelek ágyamból, kimegyek az erkélyre, és csodálom az éjszaka „Nap”-ját, vagyis a Holdat. Élmény számomra a megvilágítás. Megszámlálhatatlanul sok csillag és egy ragyogó hold. Ilyenkor rendszerint megfogam az agyamban, szívemben valami újabb téma, melyet még ott állva is kezdek megfogalmazni magamban. Van, aki ezt „ihlet”-nek nevezi. Én pedig a Lélek indításának. Valaki a fülemből sug egy-egy témát, én pedig engedelmeskedem és írok. Mint most is.

Gerzsenyi Sándor

Isten keres minket

Egy ősi, indiai eredetű elbeszélés szerint egy uraság egyszer egy elefántot tapogattatott meg vak emberekkel. Miután megtapintották, megkérdezte tőlük, hogy milyen az elefánt. Sorban egymás után azt mondták, hogy olyan, mint egy edény (a feje), olyan, mint egy puha kosár (a füle), olyan, mint egy ekevas (az agyara), mint az eke (a törzse), mint egy magtár (a hasa), mint egy oszlop (a lába), mint egy mozsár (a háta), mint az őrlőpálca (a farka), mint egy kefe (a fark szőrös vége).

A vakok vitatkozni kezdtek, végül összeverekedtek. Buddha azt tanítja, hogy ilyenek a vallások. Valami töredékeset felfognak, kitapogatnak az istenségből, az élet titkából, amely teljes mivoltában felfoghatatlan. Addig nincs is baj, amíg ezt a töredékes tudást állítják. Akkor van baj, ha a tanaikat abszolutizálják, és egymásnak esnek.

Mások azt mondják, hogy a vallások olyanok, mint egyetlen hegyre felvezető sokféle út. Nyilvánvalóan egyetlen istenség létezik, nevezhetik őt akár Allahnak vagy Deusnak, Godnak vagy Sívának. Minden vallás út a hegycsúcs felé. Lehet, hogy az egyik kicsit egyenebb, a másik kicsit kanyargósabb, de lényegében egyenértékűek.

Mások azt gondolják, hogy egyes vallások kizárólagosság-igénye arrogáns, intoleráns, és ez az emberi történelem egyik legfőbb problémája. El kellene tüntetni minden olyan vallást, amely a kizárólagosság igényével lép fel. Legalább azt kell megtiltani, hogy ilyesfajta nézetek a közélet porondján szót kapjanak. Ismét mások szerint minden vallás kultúrafüggő. Ostobaság bármelyikre is azt mondani, hogy ez a teljes igazság.

Mi, keresztények úgy gondoljuk, hogy a vallás lényege nem az, hogy az ember keresi, megpróbálja kitapogatni az Istent. Nem az a vallás lényege, ahogy az ember megpróbál felemelkedni hozzá, felmászni a hegyre. Az igazi vallás, és az emberiség történetének a lényege nem az, hogy mi kerestük az Istent, hanem hogy ő keresett minket. Nem az az igazi vallás lényege, hogy mi próbálunk felkapaszkodni hozzá, hanem hogy ő jött le hozzánk.

Joseph Ratzinger nagyszerű könyve, amely több előadásának anyagát foglalja magában, ezt az alapigazságot világítja meg sok oldalról. Leginkább azt a ténytet teszi világossá, hogy a vallások területén, mint minden más területen, az igazság kérdése nem megkerülhető. Igaz-e, amit egy-egy vallás állít Istenről, a világról és az emberről? Ratzinger bíboros – XVI. Benedek pápa – meggyőződése, hogy az igazság megismerhető. Csakis a megismert igazság alapján, vagyis a valóság alapján dönthető el, hogy mi a jó és mi a rossz. Az ember csakis

ezen igazság mentén élhet szabadon. A szabadság lényege nem a mindenfajta normától, és magától a valóságtól való elszabadulás, hanem a valóságba beleültetett gyönyörű harmónia és rend szerinti élet. Végül pedig Benedek pápa világossá teszi azt is, hogy ennek az egyetlen igazságnak, valóságnak a felismerése és megvallása nem tesz intoleránssá. Ellenkezőleg, ez a tolerancia egyetlen igazi biztosítéka, mert a végső valóság és igazság lényege nem más, mint a szeretet. A végső igazságnak, Istennek, nincs más fegyvere, mint önmaga.

A relativizmus diktatúrájának korában nagyon üdítő olvasni korunk talán legnagyobb bölcsének, prófétajának kristálytisza tanítását.

Joseph Ratzinger, XIV. Benedek: *Hit, igazság, tolerancia* (Barsi Balázs OFM előszavával) 219 oldal, A/5, Ős-kép Kiadó, 2019.

Székely János
megyéspüspök

A NŐ 10 FONTOS TULAJDONSÁGA A PÉLDABESZÉDEK SZERINT

“Derék asszonyt kicsoda találhat? Értéke sokkal drágább az igazgyöngynél. Ura szívből bízik benne, vagyona el nem fogy.” (Péld 31, 11-12) Olvashatjuk a kedves méltatást a Példabeszédek könyvében. Ha téged is érdekel, hogy milyen tulajdonságokkal jellemzi a Példabeszédek könyve az ideális női karaktert, akkor olvass tovább!

Otthonteremtő

“Ügyel háza népe dolgaira, nem kenyere a semmittevés.” (Péld 31,27)

Szorgalmas

“Erzi, milyen hasznos tevékenysége, éjjel sem alszik el mécsese.” (Péld 31,18)

Erős jellem

“Erő és méltóság árad róla, és nevetve néz a holnap elé.” (Péld 31,25)

Több a külsőségeknél

“Csalóka a báj, mulandó a szépség, de az Urat félő asszony dicséretre méltó.” (Péld 31,30)

Példakép

“Fölkelnek előtte fiai, és boldognak mondják, ura pedig így dicséri: Sok nő végez derék munkát, de te felülmúlod mindegyiket!” (Péld 31,28-29)

Keményen dolgozik

“Megkeményíti derekát, megfeszíti karjait.” (Péld 31,17)

Nem pazarol

“Ura szívből bízik benne, vagyona el nem fogy. Egész életén át javát munkálja urának, nem kárát.” (Péld 31,11-12)

Talpraesett

“Hasonló a kereskedők hajóihoz: távolból is hoz eledelt. Fölkel még éjjel, ételt ad háza népének, és rendelkezést szolgálóinak.” (Péld 31,14-15)

Szolgál mások felé

“Tenyerét megnyitja a nincstelen előtt, kezét nyújtja a szegénynek.” (Péld 31,20)

Okos és szeretetteljes

“Szája bölcsességre nyílik, és nyelve szeretetre tanít.” (Péld 31,26)

Forrás: 777

MEZÍTÁBAS PARK A PLÉBÁNIÁN!

Augusztus végére mezítábas park készült a plébánia udvarán. A 15 állomásból álló, a talpnak különféle ingereket biztosító „tanösvény” az egészség megőrzésének újra reneszánszát élő módja. A Sebastian Kneipp német katolikus pap által kidolgozott módszer immáron mindenki által elérhető Lengyeltótiiban és környékén.

Köszönjük a park létrehozásában közreműködők segítségét!

Októberi programok:

Október 3. Olvasóköri

Október 6. színházlátogatás Budapesten

Október 11. Felnőtt katekézis

Október 17. Mártfai Csilla pszichológus előadása

Október 23. Őszi egyházközségi kirándulás

SZŐLŐS KACSACOMB MAJORÁNNÁS BURGONYÁVAL

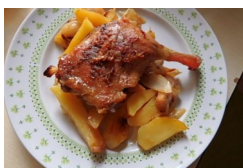
Hozzávalók:

4 db kacsacomb
só
frissen őrölt bors
4 gerezd fokhagyma
1 szál rozmaring
1 dl száraz fehérbor
15 dkg fehér szőlő
15 dkg piros szőlő
A körethez:
1 kg burgonya
só
4 dkg vaj
4 szál friss majoránna

Elkészítés: A megmosott, leszárított kacsacombot sózzuk, borsozzuk, a húsos részüket a zúzott fokhagymával és az aprított rozmaringgal bedörzsöljük, majd forró serpenyőben a bőrös felükkel kezdve mindkét oldalukat pirosra sütjük. Ezután, tepsibe tesszük, hogy a

bőrös felük felfele legyen, meglocsoljuk a sült zsiradékkal, aláöntjük a fehérbort, 1 deci vizet, és alufóliával lefedve 180 fokos sütőben kb. 1-1,5 óra alatt 3/4 puhára pároljuk.

Ekkor levesszük róla a fóliát, mellészórjuk a megmosott, leszemeztett fehér és piros szőlőt, és a forró sütőben 20-30 perc alatt piros-ropogósra sütjük. Közben a körethez a meghámozott burgonyát feldaraboljuk, sós vízben megfőzzük, leszűrjük. Végül a forró vajon megfuttatjuk az aprított majoránna, rászedjük a burgonyát, és lazán összeforgatjuk, hogy ne törjük szét a burgonyát. Tálaláskor a burgonyát tányérra halmozzuk, melléfejtjük a sült kacsacombot, és körbelsőljük a szőlős szafttal.

TÚRMEZEI ERZSÉBET

ŐSZ

Uram, búcsúzik az élet,
mert a gyümölcsök megértek,
meleg nyárnak vége lett.
Elszáll a vándormadár is,
és megborzong a virág is.
Hullanak a levelek
aranyszínű szemfödélnek.
Egyre csendesebb az ének.
De borongós ég alatt
most az ősziért áldalak.

Üzensz sárguló levélen,
és élém írod az égen
vándormadarak jelét,
hogy mélyen szívembe rejtsem,
vándoroltom ne felejtsem,
vándoroljak Tefeled.
Mind korábban itt az este.
Megért a szőlő gerezdje.
Hadd mondjak, Uram, neked,
mindezért dicséretet.

Köszönetet a ködért is,
a lehulló levélért is,
minden gyümölcsért a fán.
Röptéért vándormadárnak.
Hirdessétek, könnyű szárnyak,
hogy van melegebb hazám!
Át a ködön, át az éjen
édes zengéssel kíséren
dérbelepte réteken
őszi hálaénekm!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520